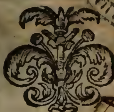
LVCII CORNELII EVROPÆI

MONARCHIA SOLIPSORVM.

Ad Virum Clarissimum

LEONEM ALLATIVM.

VENETIIS, M.DC.XLV.

Superiorum permissu.

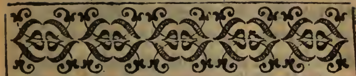

TIMOTÆVS CVRSANTIVS LEONI ALLATIO

S.

REDIT in Vrbem, Clarissime Leo, Liber DE MONARCHIA, SEV REGNO SOLIPSORVM, quem LVCIVS CORNELLIVS EVROPÆVS ex longinqua, longæuaque peregrinatione redux, si isthic primùm cœpit, hic certè perfecit. Profecturus verò ad visenda Sacra Palæstinæ loca, nec vnquam, si rectè præsagiebat rediturus, supremum partum mihi comendauit, vt quid eo factum vellem, ratum esset. Visum est talis ingenij, quale tu cum eruditis æstimare soles, monumentum, Reipublicæ litterariæ, nisi etiam totius Orbis bono, publico iuri permittere. An alibi alia specimina reliquerit; clam me est; illud constat, nisi inter Solipsos rubiginasset, &

copia, & splendore, inter summates litterarum viros, fuisse radiaturum. Sic ingenio, & diligentia factus erat. Porro verane sint, an veri vmbræ, & potiùs agendorum cauendorum in Politicis delineamenta, quæ hic tradit, tu videris. Mihi quidem, & viris præstantibus, qui mecum sunt; argumentum præferunt, & stili gratia, & narrationibus animum oblectantibus, amænum. Hoc si in cortice, sub inuolucris opimum latère nucleum credas, quo curiosiùs secto, præclarissima ad mores omnium in quocunq; statu, humano ritu viuentium formandos, capere liceat documenta. Plura tu eruditorum in vrbe facilè Coryphæo, sagaciter conieceris. Mihi sat fuerit, publico bono fauisse, & tibi huiusmodi dono, quo delectari soles, gratificari.

LVCII CORNELII EVROPÆI

Monarchia Solipſorum.

CAPVT PRIMVM.

EGNVM, Monarchiam, an Rempublicam dicere debueram, hæreo: tu videris. Mihi vocabula, nec Ariſtoteles, nec Plutarchus, nec Tacitus, nec antiquiſſimus omnium Plato ſuggerunt. Noua facies eſt regiminis, noſtro hemiſphærio ignota; admirabilis tamen, & digna ſcitu, ad formandos populi, Principumq; mores, ad conſeruandum boni publici ſtatum, ad acquirendas, tuendaſque opes, ad cumulum, ſi quæ eſt, humanæ fœlicitatis. Mira Regni cum Sacerdotio, prudentię cum ſimulatione, magnificentiæ cum ſplendoris contemptu, præparcitatis cum immenſa

potentia confenfione. Operæ pretium foret, de Cœlo, & fitu Regni, de vaftitate ditionis, populorumque confinijs Lectorem initio docere: Sed hactenus nulli mortalium qui in illud penetrauit, rem factu facilem, poftremus ego non tentabo, qui cum Vlyffe Homerico multas hominum eius Regni videns Vrbes, & mores, de Cœli pofitione nihil certi feruare noui. Nam & cōftitutio Vniuerfi apud eos longè diuerfa, & polorum numerus, nominaq; varia, quib. & Luna fæpius Verticalis, quàm Sol in meridie: nulla loci, vel fitus differentia, vt quod furfum, perinde & dextrum; quod finiftrum, idem imum; centrum denique nec vnum, nec fixum. Tanta diuerfitatis ratio Monarchæ ftat arbitrio. Quod hic decernit, id folum ratum habetur, quicquid ratio, vel fenfus reluctetur, vt nifi vapulare placet, non replices, nec nifi contra mentem, & fenfum affirmes, gratiam apponas, Credes experto. Tanto aliquādo imbre Ciuitas Regia immaduit, fubtractis vbique nubium dēfitate, Solis radijs, vt nec cymbæ, nec lucernæ fufficerent,

cerent, cumque admirabũdus omnia nocte cõfusa exclamarem; & tacere, & Solem in meridie splendescere, & nihil non siccum esse, profiteri sum iussus, tametsi velut imbrice vestibus aqua deflueret; Monarchæ ita placere monebãt Apparitores, à cuius nutu, si recederem, pœna deportationis, si obsisterem, mortis foret. Satis puto causæ habeo, cur à descriptione abstineam, ne si aliquando in id Regni fortuna te appellat, si omnia mutata offendas, me tibi hoc scripto imposuisse cõqueraris. Quippe ea me duntaxat tradere noueris, quę per annos quinq; & quadraginta, quibus Regna Solipsorum incolui à prima adolescentia vel vidi, vel audiui, vel ex publicis Regni codicibus clam descripsi. Quę sicut meo tẽpore in dies mutationem subibant, ita in posterum inconstantiæ subdenda, hisq; lucubrationibus haud consensura, nullus dubito; vt hoc solum, perpetuum apud illos tenorem seruare affirmaris, omnia ad Monarchæ nutum, præter eiusdem forum demutari.

Occasio adeundi Regni Solipsorum.

CAPVT II.

ANtequam narrare de Regno Solipsorum incipiam, delectabit paucis exponere, qui me turbo Europæ; imò toti huic hemisphærio abreptum, in incognitas plagas eiecerit. Natus in florentissimo Europæ Regno, vbi aues aquas findunt, vix pueritiæ metas egressus, Romam à parentibus studiorum causa sum missus, Clemens VIII. Pontifex, non multò post Iubilæum decimi sexti exeuntis sæculi edixerat. Hic, post humaniores litteras, prudentia Iuris imbutus, iuuenis admodum patrocinia causarum suscepi, & Purpuratis placui. Ad magna fauor impellebat, nisi præposterum fatum incantasset. Forte quaterni studiorum sodales extra Vrbis portam, quæ ad Romanum portum, vetusta fama clarum viam commonstrat, ad ripam Tyberis amæna, & vmbrosa semita inambulamus, animique causa varia ferentes, mox nonnihil lassi prope ipsum fluminis alueum,

ueum, frigidioris auræ captandæ gratia conſidemus. Hic de rerum ſub Sole viciſſitudinibus, de Illuſtrium caſibus, incertis humanorum euentis, dum nō ſine ſale fabulamur: inopinos à tergo ſentimus adeſſe ignoti vultus homines, putaſſes repente ex humo enatos, niſi diù ante in proximo fruteto latitantes noſtras confabulationes obſeruaſſent. Vt plenè conſpecti, non ampliùs leui, & ſuſpenſo, ſed preſſiori gradu fidentiùs aggrediuntur, ſedentes, & blandè ſatis adſalutant: quid verborum cedimus, rogant. Adductæ ſupra genua veſtes, & pallia ſuper humeros complicata, mentumque raſum, & nigra omnia funeratores notabant: mox tamen demiſſa ad talos toga, palliumque incomptè explicatum Philoſophos oſtēdebat, eius generis, quo tum Roma abundabat. Equidem animi pendens magos, arioloſque mecum fingebam. Ipſi tamen percepto noſtri ſermonis argumento, forum nacti, altiùs ordiuntur. Quærunt de patria, de genere, de cenſu: vbi intellexerunt Romanos partim, partim peregrinos:

nobiles omnes, ac opulentos esse; Tum de ætate parentum, officio, de numero fratrum, sororum, consanguineorum, agnatorum. Responsum ad singula, denique genus studiorum percunctati, ad nomen Iuris prudentiæ labra comprimere, nescio, quod toruum oculis, ac fronte præferre. Et senior ex illis, suspirabundus, ò miseros, inquit, adolescentes, quibus laqueis compediti trahũtur ad Orcum: Ecquid vobis Iurisprudentia, quia diuites, ac nobiles multis benefacere potestis, nemini damno esse, vt lucri cupiditate legulei solent? Quin potius legibus Solipsorum, manus nobiscum datis, & potentissimi Monarchæ aulam sequimini, Regnum incomparabile visuri, possessuri. Hic ego suspicatus eius farinę homines, qui allegorijs inescantes, ad claustra, & cucullum tractos vellent: Christiani, aio, omnes sumus, Euangelio credimus, Solipsos nõ nouimus, nec nisi Christi Regis aulam quærimus, & diuersus quamuis semitis Christum sequimur, sua cuique vocatio, & ductus spiritus, nisi vos aliter sentitis. Nos Deo, Pa-

triæ,

triæ, & nobis nati, vitam mortalibus communem ducturi ſumus, donec in libertatem filiorum Dei plenè adſciſcamur, atque interim bonis ex alto datis iucundè fruimur. At ſenior (Apogonites dicebatur) odoratus candidi animi errorem, fore vſus momento ſumpta Melanorum recentioris inſtituti perſona, compoſitoque cum ſuſpirijs ad lachrymas vultu. O fili, inquit, non hæc vera vocatio, ſed occulti hoſtis eſt doloſa impulſio, caue præcipites, ducens in bonis dies tuos. Chriſtum ſequi, mundum contemnere eſt, abnegare ſeipſum, & tollere Crucem ſuam, relictis patre, & matre, omni ſanguinis affectu, rebus omnibus, etiam ſpe habendi. Hæc eſt vera vocatio, quam nos à Deo miſſi, vobis annunciamus. An putatis abſque ſingulari Numinis prouidentia factum, huc acceſſiſſe? cauete Spiritui Sancto tempore acceptabili reſtiteritis, non aliàs exaudiendi, pœnas in Orco æternum daturi. Hæc iſte fictus animum, & pleraque ex Sacris Scripturis, qualia Chriſtus Phariſæis exprobrat, nonnulla etiam ex

ſanctis Patribus, illud maximè Hieronymi: Per calcatum perge patrem; ſolum pietatis genus eſt, hac in re eſſe crudelem. Iam ſuſpenſi animis hærebant ſocij mutuò ſe intuiti; quos ego velut faſcinatos cōſpicatus, ad ſenem concita maſcula bile; deſine, inquam, Barbitrunce Philoſophe, huiuſmodi incantamentis adoleſcentes irretire, ſexcentis ego te Brocardicis obruam, ſi ſcripturam torquere pergas, ac vt me fors iuuet, ex ſubuulturio venatore faciam te momento piſcatorem Tyberinum. Senſit Apogonites, & toruo ſupercilio, preſſiſque labris neſcio quid obſcuri demurmurans, arrepto, quod ſocius ferebat, vidulo, puluerem improbum illico expedit, omneſq; nos, ac me potiſſimum inſpergit. Nec mora, ſoporifera vi ad ima tempora penetrante, in vertiginem actos, arctior, quàm ſanos ſolebat ſomnus complexus eſt; Obiectæ incunctanter, non earum rerum ſpecies, de quibus, vt de Homero ſcribit Ennius vigilantes ſæpè cogitare, & loqui aſſueuimus; verùm quidquid vitæ in poſterum agendæ ſeries contineret,

neret, confuſæ imagines exhibebant. Nimius ſim recenſendo, quæ ego ipſe vidi, nam ſociortm alia ſcotomata, ſed ea ipſa in hiſtoriam conijcienda ſunt, ne prænarrata non ſapiant, quando quæ de Regno Solipſorũ dicturi ſumus perſimillima sũt ſomnijs, vera tamen. Vno hic verbo delectat dicere; dum ſoporati per frigentes calenteſque aereas plagas, naui, curru, pegaſo interdum vehimur rapimur, totieſque alijs, atque alijs comitibus ſtipamur (nam bini illi, qui ad Tyberim Romæ incantarant, paulò poſt viſi in turmam ſe ſe explicare, humana forma depoſita, euanuerunt) tandem in Regia Solipſorum, euigilãtes ſiſtimur. Quod iter mihi, cùm vnius noctis ſpatium mentiretur, triennij curriculo poſtea à nauigantibus definitum eſt.

Qui ſucceſſus in Regia Solipſorum.

CAPVT III.

Regnabat Auidus Cluuius dictus infractus; manebatque Pricantibu-

tiburæ Regia consueta, vnde Monarchæ Solipsorum, nisi animi gratia, in suburbana, nusquam longiùs recedunt. In Vrbe nouem numerantur palatia Monarcharum, quibus totidem Satrapę Pręfecti hebdomadatim Monarchæ Sacramentum dicunt. Sedes Monarchæ in medio sita, cū Vaticano certat, reliqua paulò minus; substructiones sunt antiqui operi Europæi; nam Solipsi artis ædificatoriæ rudes sunt, non naturæ indocilitate, sed assuetudine, siue quia parata semper occupant, siue quia architectonicam, Monarchæ, & Satrapæ ignari, quibus lubet præscribunt. Hinc repente qui modò sutor erat, Architectus est, & perinde cæmentum, coriumq; habet. In suburbijs totidem villæ deliciarum, ijsdem Monarchis inseruiunt; paulò longiùs absunt prædia bina, Mucus alterum, & Tritubirium, ad humani generis voluptates facta, qua se grauiorib. anni partibus curis leuandi recipiunt, nectare, & ambrosia pasti. Horum comparatione Tusculanę Romanorum, mapalla sunt, & casæ pastoritiæ. Pergo. Huc

iam

iam fama præuolarat (ita nihil ſolertius Emiſſarijs Solipſorum) fuiſſe interceptos in Europa, atq; adeo in ipſa Vrbe Romana, quaternos adoleſcentes, ingentis operæ pretio; eoſq; prope horam adfuturos. Ea de cauſa plurimi extra Regiam Monarchæ iuſſu effuſi, excepere allabentes læto vultu, humana omnes ſpecie, ſed verſatili perſona. Deducimur ad Monarcham, vndique ſepti non cuſtodia, ſed turbæ obiectu, vt tum nihil Vrbis, ſed nigras tantùm excubias cerneremus. Lux ſabbatica vergebat ad occaſum. Cum primùm in conſpectu venimus, proni ad pedes accidentes, vt iuſſi ab Apparitoribus, adoramus. Ille ex eburnea ſede annuenti, & arridenti ſimilis, bono animo eſſe iubet, ſingulos nomine, & patria compellans, & plura, quæ relatu Emiſſariorum iam notata in aduerſarijs habebat, repetens, per interpretem ſignificat, adeo exacta notitia, vt ſingulorum geneſi, & educationi interfuiſſe videretur. Hærebamus attoniti nos, & paulatim hebeſcente ſenſu, hominem exuebamus: nec, de itineris ſucceſſu plura veſtigā-

ti,

ti, verbum reddidimus. Cùm interea circumſtātes Aulici, exquiſita oratione diuinam Monarchæ ſapientiam coram laudare, vt qui ex fronte, cordium indolem, errore procul noſcere ſit ſolitus, nobis ſtupentibus, ac planè ſtupidis. Tum ille præfecto Ephæbiorum traditos commendat, vt linguam, leges, & mores doceat, iubet, menſtruatim de ſingulorū profectu referat, vetito cum ciuibus, & accentis colloquio, donec patria inſtituta edocti, nouo Sacramento pares eſſemus, ac interim diligenter curet, ne Europhæ deſiderio, procul etiā recordatione teneamur. Ita abducti: & non paucis diebus opimè habiti, genioq; indulgentes, tandem nullo ritu veſtibus Europæis exuti, gauſapina penula amicimur. Nunquam ego mihi turpior viſus, nec hominem niſi cum ſimia referre. Ridere tamen capitale erat. Sexennium tenuit diſcendo, ac dediſcēdo, niſi quæ ad rem Solipſorū facerent: quo talento, ego qui Iuriſconſultus Europæus agnitus feram, poſtea rationibus Regijs admoueor, mox & Præſidum Prouinciarū aſſeſſor,

ſor, nonnunquam cauſarum Iudex conſtitutus, identidem odia multorum, tandem & Monarchæ indignationem incurri, quod rumor eſſet, ad mores Europęorum omnia me exigere, leges Regni corrigere, plus iuri naturę, quàm Monarchæ auctoritati tribuere, in pleriſq; dictamina contraria ſectari, & ſerere: verbo, plus omnibus Regni Satrapis, & ſapientibus ſapere velle. Quæ omnia verè, an calumnioſè obiecta, fortunam retardarunt, interdum penè afflixerunt, vt mirum ſit qua fortitudine animi, quinq; & quadraginta annos, in genere, gentibus omnibus diſſona, cum ſalute fuerim eluctatus.

Antiquitas Monarchiæ Solipſorum.

CAPVT IV.

SI gentis vetuſtatem legibus, & Principe ſolutæ ſpectes, fabuloſa planè ſunt, quæ narrant. Nempe regnum ſuum, antequam Intelligentia rerum creatrix mundum operaretur, in ſpatijs imaginarijs, velut in embrio

ne

ne latitasse, primùmq; factitiorum in idea opificis apparuisse. Qui, ne solus foret Vniuersi faber, socios, & adiutores sibi destinarat eos, per quos postmodum Solipsorum gens propagaretur; ac demum Monarchia instauraretur. Hæc adeo constans apud eos obtinet opinio, vt si contra sentias, aut nõ continuò applaudas, proditioni insimuleris. Quærenti mihi interdum de successione gentis, vsq; ad Brotacanum primum legislatorem, varias generationes adstruxerunt, inuolutis adeò hieroglyphis implexas, vt dementire, & dementare viderentur. Postquam tamen in Archiuijs eorum offendi Pentateuchum, lingua gentis planè in commenta deprauatum, longa animaduersione deprehendi, similitudine quadam adludere ad ea, quæ in genuina sacra scriptura longè alio traduntur sensu. Est autẽ huiusmodi successio. Decreto per aquas humani generis interitu, cùm viuentium speciem seruandam Noachi nauis condidisset, exclusum forte aquilæ ouum, in sentinã decidit: hoc, coruus euolare iussus, ne famesceret,

nostro sublatum extulit, sed natantibus in vnda cadaueribus illectus, demisit. Seruatum in aquis ouum, vbi hæ siccatæ sunt, solis radijs attractū, in arcu Iridis hęsit; mox autem calore in vitam coactum, edidisse aiunt fortes illos viros, Turris Babylonicæ, & cōfusionis auctores; qui ob audax facinus, peregrinari à Numine iussi, cū Sodomam venissent, liberali hospitio Loth excepti, custodiendæ eius familiæ curam susceperunt: deinde verò imperato exitu in Segor, stipante latera vxoris Loth, quia non cauerūt, ne ista curiosos oculos ad incēdia Sodomorū reflecteret, in eandem salis statuam abierunt. Sic seruati aliquos sæculis sunt, donec auulsa pars statuæ a Magis Pharaonis, argumēto rerum mirabilium, in Regiam illata est, atq; à Pharaone supra pretium habita. In ea parte latebant, quos dixi Solipsorum maiores: Et hinc ea virtus incantamentorum; quibus Pharao delusus est, hodieq; Solipsi pollent. Quid plura? elapso Duce Moyse, populo Hebræo, cum Pharao furore percitus insequeretur, sumpta secum ea salis cō-

creti

creti portione, quo fugientes magica violentia sisteret; contra spem, æstuosi maris vorticibus haustus, id quoque frustum perdidit, sed eò mox aquis soluto, continuò apparuere, qui latebant Heroes, ijdemq; egregiè saliti, & per omnia maria natantes, quocunq; appellebant, salem sapientiæ circumtulerunt. Ita paulatim in generationes, & vsq; ad hæc tempora propagati, Monarchiã, quam describimus, fundauerunt. Ex hac traditione susceptum, vt Monarchiæ insignia solis radij sint, & arcus Iridis: gloriãtur quippe Solipsi, se mundum instar solis illuminasse, mortalibus vniuersis in signũ pacis, & fœderis sempiterni cum cœlestibus, insplenduisse; deniq; humanum genus veræ sapientiæ sale condiuisse. Quare si præsentem Regni statum, & assurgẽtis Monarchiæ magnitudinem consideres, non admodum antiqua, ac saltem prisca regendi forma non est. Ex Annalibus descriptum habeo tertium seculum haud excedere, à quo exsplendere tanta granditate cœpit, latis à Brotacano legibus, quem, & legislatorem postremum; &

Re-

Regni sic constituti primum Monarcham agnoscũt, venerantúrque; rarò vt Brotacanũ, nisi cernui & reuerentes appellent. Barsabbantinous scriptor celebris, hunc suę gentis Turbolanorum, ad Solipsos missum à Rege Chornaminorum tradit, quo ipsos legibus informatos titulo beneficij sibi obnoxios redderet: contra Saltalcudius Pogonias nobilis historicus, Hyãthesiorum nationi ascribit, & à Principe ditionis eadem de causa emandatum. Pernegant vtrumq; Solipsi, & tãtam gloriam nolentes esse insititiam, è suo sinu prognatum, ac propemodum autogenithentam immensæ generationis parentem affirmant. Ita ab ouo ad pomum cõtentio deducta adhuc pendet.

Nomen, Religio, & Sacra Solipsorum.

CAPVT V.

NOmen, antiqua Magogorum lingua, Deorum omnium prouidentiam sonat: id sibi summæ gloriæ vertunt Solipsi, non vt cæteris gẽtibus

tibus vnum, verum omnes vniuersim Deos sibi adesse, & Monarchã reuereri. Nonnulli ex Europæis adulati, ita reddiderunt, quasi soli ipsi, tanto Monarchæ subditi, etiam apud Europæos, mortalium haberentur beatissimi. Id ita Monarchæ arrisit, vt singulos singulis Satrapijs donaret, excelsæ gloriæ ducens, eo loco apud eos esse, quos præ cæteris sibi subdi in votis haberet. Horum exemplo officij monitus, addidi, Solipsos Europæis singulos soles esse, tot mundis illuminandis idoneos: Monarcham tamen super omnes, mille mundis regendis, illustrandis parem esse, idq; totum vnius vocabuli Solipsorum mysterio contineri. Nimium dixi, nunquam aliàs magis mentitus, quia captare nunquam doctus. Et placuissem præ omnibus, nisi propter veriora Monarchæ fauor abdixisset. Ne tamen frustra titilassem, torquem aureum medij pretij tuli. Hæc de nomine. Religio à pagana distat non superstitione, sed varietate. Omnium gentium mores, & ritus complexa, omnes nihilominus auersata; singularis quæ-

dam

dam nulliq; communis mortaliũ generi secta est. Quæ credit, non quia à Numine quopiam, verùm quia à Monarcha iubetur, mordicus tenet: Monarchæ dictum illis ratio credendi. Hic summus sacrorum Antistes, à quo ꝓuocare, vel ad Numina, nefas. Nulla gens nouitatum auidior, vnde & opiniosissima, & semel auditi tenax nec paucæ apud Romanos damnatæ sententiæ, illis primæ veritates sunt. Resurrectionẽ cum Pharisæis admittunt, sed eorum, qui Monarchæ aut subditi sunt, aut amici, aut demum priuilegio muniti migrant, quibus solis aditum ad beatorum vitam affirmãt, exclusis qui vel re, vel voto Monarchæ fauorem non implorant. In quo cum Herodianis ex parte conueniũt, & quatenus arbitrio Monarchæ omnia subijciunt, cum Sadducæis. Quod ad sacra attinet, Egiasas habẽt (sic vocant fana, templa, basilicas) & structura magnificas, & cultu pro more splendidas, arasq; in ijs auro, gemmis, & lapidibus pretiosis luxuriãtes, nullo argenti pretio. Existimant in his suorum esse Deorum delitias, alli-

ciendis etiam aliarum gentium Dijs factas, quos contempta apud suos paupertate huc migrare credūt. Quot diebus victimas cędunt, in solemnitatibus adhibito vocum, & instrumētorum concentu, sua sacra peragunt. In ijs tibiæ vtriculares, & crusmata Bethica primas ferunt, mirumq; in modum Solipsos delectant. Ter fere in anno Tutelarium memoriæ Monarcha ipse (alioqui opertaneus) publicè litat ad aram magnifico apparatu, tiara quadrifida, ad significādos quatuor Orbis cardines insignis: latera vtrinq; stipāt lecti ad id munus Satrapæ, stolis amicti dibaphis: reliqui ministri magno numero linteati, laici omnes suo quisq; munere funguntur, hoc ipso ad horam sacri, quod à Monarcha ad præsentem vsum destinantur, cætero quin nullo ceremoniarum munerisq; habitu, vt apud Europæos Diaconi, & Subdiaconi distincti, sed perinde omnes è populo, & plebe Monarchæ nutu censentur idonei, dum togati, & syndone semitecti, interdum, & synthesiati. Est tamen qui Exorcistā referat lacertosus canum

verbe-

verbero, hic, torto in flagellum cannabo, vbi beſtiam conſpicatur, nunquam fallente dextera, ſic totis viribus atrocem vibrat ictum, vt inter eiulatus, ad retrimenta cogat, idque illi præmium redit. Veſpertina ſacrificia autothyta ſunt, procul ſacerdote, & Leuita; Laicus duntaxat ſyntheſiatus, vbi cereos ad aram nullo ordine accendit, continuò latet, ac interim ex editiore pegmate, tibialibus, calamis, moduliſq; vocum aſſarum, organicarumq; concinitur, auditoribus deorſum in coronas diſtributis, & murmure rauco plaudentibus: *Ita* ſacrificium abſque ſacrorum miniſtro, virtute arcana conſũmatur.

Gymnaſia, & ſtudia Solipſorum.

CAPVT VI.

HAbent gymnaſia pro ratione Vrbium ſplendidi operis. In ijs magno diſcipulorum concurſu docẽt artes, & ſcientias ex inſtituto gentis. Principijs tradendis plures annos tenent, tracta in diſpendium iuuentute.

Quæ tum maximè cēſetur profeciſſe, cùm theatricis exercita ludis, ſpectatorum oculos nouit mancipare, ſpecie,& ingenio iuxta certantibus. Huic faſcino, cæteris neglectis, omne ſtudium impenditur: Leguntur idcirco adoleſcentes comptuli, venuſta corporis agilitate quaqua verſum facti, ſiuè ad modòſchoreis plaudēdum ſit, ſiue graphicè ad pyrrichen ſaltādum; quorum vel ſi lingua taceat, forma perquam eleganter in vtroq; foro peroret. Ita capiunt pleroſque, capiunturq; viciſſim, à vulturijs altius erudiendi. Et licet cati euadant plagas, ingenijs ad theatra aſſuetis, doctrina eſt geſticulatio, cum pronitate, an procacitate fandi agendi, coniuncta: Vt nobiliſſimorum liberi, qui nuper vocabulo Gymnaſij (Principelli) audiebant, gladiatores, aut circumforonaei apud ſuos appareant. Eà interim vtilitate relicta ijs, quorum nec vultibus Venus, nec cenſibus Plutus ineſt, vt nec Ludis perſonatis, nec litterarijs adhibiti, in triuio penſum eruditionis accurrent,& Reipublicę proficiant. Pergunt deinde ad Philoſophica,

phica, demum ad ſua Theologica pari euentu. Nihil memoriter, omnia ex cera enuntiãt, extra ſcamnum pauci admodum ſapiunt. Iuris ſtudium apud eos nullum, quando iudicia non legibus, & ratione, ſed ſolius Monarchæ auctoritate conſtant. Agitant verò quæſtiones de Regimine (*Monachales* vocant) ſeorſim, & coram delectis auditoribus. In his præcipua contentio, *de modo conquirendarum, ſeruandarumque ditionum, de arte, vtilitate, & neceſſitate ſimulandi, de amphibologijs, æquiuocationibus, reſtrictione mentis omnique ſpecie entymematum ritè adſtruenda, pro loco, re & tempore*. Quo in genere tam excellunt, nullis vt difficultatibus expediendis non occurrant, æquatis ad omnium palatum quibuſuis contrarijs ſententijs, ſupra omnes Iuris Europæorum apices. Medicinæ profeſſio illis publicè nulla, priuatim ſuperflua, multiſque vſus, & ſtudium præcipuum in ſecretis præſeruatiuis, quæ aut ipſi domi parant, aut peregrina arte facta ex vltimis terrarum Orbis finibus mira induſtria aduehunt. Hinc tot inter eos Macrobij,

quibus tamen semel decumbere plerumque fatale est, eoque cura quàm maxima, vt se seruent. Nec mirum si qua ætate nos Europæi deficimus, ipsi emergant ad tractanda Reip.munera per multos annos velut prætextati, & sine togis. In philosophicis, & Theologicis ampla sentiendi libertas est, & insignis habetur, qui in docendo opiniosus,inueniendoq; excellens, nullo respectu veri, dum noui aliquid aut nōdum vulgatum afferat. Hinc quotannis receptę sentētię proscribuntur, nouique termini, nouas pariunt artis, & scientiarum præceptiones, nec à nuperis Magistris, recentissimi intelliguntur. Iam inter publica doctrinæ specimina,non tam methodicæ disputationes, quàm iurgia audiuntur citra formam, isq; vincit, qui vocalior est; & totius corporis iactatione turgidior effertur, circūductis per coronas oculis ad plausum captandū, sibila plerumque & risus referens, idq; ab Europęis in ignorantia fastum nauseantibus. Aristotelis apud eos nō alia notitia, nisi quam Europæi intulerunt, nulla tamen auctori-

ctoritas, vt neque Scholasticorum in Theologicis. Habent quosdam suos scribas, magni vt aiunt nominis, ij tamen cum ijs non omnibus horis sapiunt. In his Phancursius, Agazulius, Hellinasius, Homatazius, Dicosenius, Banirconicus, Pentasiphorus, & alij quàm plures, quorum catalogum Annales Regni recensent. Philosophica apud eos fere huiusmodi sunt. *An Scarabeus paradigmaticè stercora voluat in orbem, An si Mus in mare mingat timendum naufragium. An puncta mathematica sint receptacula spirituum. An hiatus ventris, sit spiraculum animæ. An canum latratus lunam reddat maculosam*; & plura id genus, quæ pari contentione dictantur, & excipiuntur. Theologica sunt. *Vtrum in spatijs imaginarijs possit institui nauigatio. Vtrum intelligentia Burach dicta habeat virtutem digerendi ferrum. Vtrum animæ Deorum sint coloratæ: An Dæmonum excrementa sint alexiteria hominibus in octauo gradu. An tympana corio asini intecta delectent intelligentias.* Sexcenta huiusmodi, quæ adeo mordicus, & tumidè isti profitentur, vt negligen-

tes, nedum contemptores, Religioni ferant obnoxios. Quæ nos Europæi interdum de Nostratum Theologia referebamus, illis inter phreneticorum deliria erant, à Monarchis toto regno proscripta. Et tenebant memoria suorum annalium, venisse huc quosdam aliquando Professores Europæos, qui se Theologiam nouam docturos recepissent; His, cùm permissu Monarchæ in Regio Gymnasio ingenium periclitarentur, & de libertate humani arbitrij, cuiusuis Monarchæ potestati exempta liberiùs dixissent, iussu magistratus eiectos esse in Insulam Imaginariorum, ne populos ea doctrina, ad libertatem, seruitute excussa, prouocarent. Quæ nota; omnes, qui tunc aderant, Europæos, in magnam gentis inuidiam adduxit: quoad alij recens appulsi, palam perhibuerunt, Doctores illos, nulla inter Gymnasticos auctoritate palabundos vagari, solitósque per Europam qualicumque docendi talento stipem adhamare, nusquam constanti disciplina; nec semel vilibus exactos, quod Academijs occupatis, statuta, for-

mam-

namque docendi maiorum minime seruassent, exotica omnia consectati, eoque maximè exosi, quòd in legum fraudem precarijs quibusdam priuilegijs Doctores insigniuissent, ipsi nec lauro, nec cornu baccati; verbo, Doctores imaginarij. Hæc ab aduenis Europęis palam narrata, existimationi reliquorum consuluerunt. Porro Scribarum suorum aphorismis adeo tenaciter inhærent, vt Numina potiùs desciuisse: quàm suos errasse, affirmare malint. Ex suis pura puta omnia, ex alijs secutina hauriri passim iactãt, nec quicquam pensiùs est, quàm despretis exterorum omnium oraculis, Delphica sua, præ omni Lyceo laudare: vt iam Sceptici isti Pyrrhones & Herilli, adeoq; Spe iutici, & hesterni dictatores, de omnibus audeant palam strepere, & scribillare: quin etiam medicamentaria omnia tam pancrasticè tractant, quàm nec circulator ille Apuleij, qui spatham præacutam mucrone infesto visus est deuorasse; aut quem Paulus Iurisconsultus serpentes circumferentem iussit excedere. Adeste Vulnerarij, Vn-

guentarij, Mangones, Cerussarij: hic neque Rhodios cōfectores desideretis, nec qui Cypriæ tabi obnoxij estis Clinicos, & Seplasarios: sed neque aliorsum vos ablegauerim, qui ad rubricam, aut album aspiratis; accedite & formularij, Solipsorum Pandectas scrutamini. Quid si & Plautinus Chorus attrahatur? Omnia certè hic (iuxta prouerbium græcum) de omnib⁹: nec mica Aesopo residua. Quod vlterius pertinet ad Scribas Solipsorum, in eo superant Hierosolymitanos, quòd nō suas, quæ confusæ sunt, & inexplicabiles, sed aliarum gētium leges præsumunt interpretari, inducere, pro arbitratu corrigere, tametsi nec constituti nec rogati, imò magis suspecti, quàm vt ad hanc rem idonei; Exemplum inter alios offertur. Resultantij, vbique originarij, qui leges Maralganorum, quasi non suo iure, sed alieno beneficio viuētium notans, ita Principem ferocis populi irritauit, vt Monarchæ Vibosnato, nisi hominē aut dedidisset, aut ipse è medio tulisset, bellum indixerit, & Solipsos vbiq. funestare decreuerit. Ex-

timuit

timuit illico Viboſnatus,& quæſitum Reſultantium, cùm ad nutum Principis ſtetiſſet, is hominis aſpectu miſerando mitigatus, cũ ſomniaſſe illum potiùs, quam vigilaſſe dicendo coniecisset, vt quem dictorum immemorem timor an feciſſet infelicitas, alio pacto tranſegit; iurato nimirum Viboſnato, ſe ſuoſque Solipſos in poſterum legibus latis, ferendiſq. Maralganorum, nullo religionis diſcrimine ſubſcripturos: Reſultantij autem dicta, & ſi quæ aliorum ſui generis eſſent, carbone ſignaturos. Ita placatus Muralganorum Princeps, bello quidem abſtinuit, ſed ſonticum Reſultantij argumentum in medio foro flammari iuſſit; ridentibus interim Muralganis, tam facilem ſe habuiſſe Viboſnatum, qui tali fide bellum redemiſſet; alijs verò laudantibus prudentiam viri pro omni foro, ſuam, ſuorumque conſcientiam verſare gnari. Quo exemplo adducti reliqui Principes finitimi, Solipſorum apophtegmata ſæpius deinceps proſtare voluerunt.

Varij Solipſorum mores.

CAPVT VII.

NIhil hac gente curioſius aut natura, aut aſſuetudine. Student ſinguli nouis, pluſquàm olim Athenienſes, quæ deinde in ſymbolum collata ad Monarcham referunt, præſcribuntue ſuis conſequijs, & coniecturis inſpergentes; idcirco perſæpe, & perfœdè aberrantes, vt nec ſomniare fractius, nec fingere magis abſonè queant. Hoc certum nihil ab illis viſum, auditumue, ſine addito renarrari, quidquid inde præiudicij oboriatur. Periti rumorum collectores, omne forum ſuum faciunt. Progrediuntur ex aula; non niſi pluribus comitati. Ex his vnus ſemper latero, non Achates potiùs, quàm obſeruator; hoc ſibi offici mutuò præſtant, rarò fida ſocietate; niſi conſpirent. In inceſſu minimus decor, concitatio immoderata, ferocula circumſpectio, iactata brachia, ſubducta humeris pendens toga, interdum tota ad tergum manibus ceu reuinctis aſtricta;

non

non ſemel ſi æſtus vrgeat detecto capiti, aut galerus agitatus auram miniſtrat, aut ſtrophium manu ventilatum, nunquam interea per omnem circuitionem feriante vocaliori lingua. Salutationes raræ, niſi quos ſibi vtiles norunt, his profunda inclinatione arrident, cæteris (etſi dignis) neglectis, grauitatis, vt aiunt, cauſa. Hæc ſi in Regia, nihil minùs per vniuerſam Monarchiam, lege conſtituta, vt ſaltem ſemel in anno viſa, audita conjecta perſcribant, vnde Monarcha futura deſignare queat certiùs, quam ex aſtrorum poſitu, Cœlique directione. In his perſcribendis nũquam ſe ſua laude fraudant Satrapæ, Rectores Prouinciarum, vt in Annalibus gentis vulgentur nomina, ſub quibus ea geſta ferunt. Illud admirandum, neminem prorſus Solipſorum leges Monarchiæ vniuerſim callere, ſed confusè de ijs loqui, & ſentire. Cauſa potiſſima, præceptionum multitudo, inconſtantia, & ſtudij abſtinentia. Iuuenibus quippe legendæ non traduntur; ſeniores verò iam oculis, & animo lippientes, vt

inde ſibi, aliiſque proficiant, idonei ampliùs haud cenſentur: hinc confuſa omnia, capiendo iuxta, ac agendo. Sed nec iuuat legiſſe, aut ex ſenſu percepiſſe, quando in dies mutantur ad vnius nutum, nec vt ſonant ad litteram, ſed vt ſapiunt ad eiuſdem palatum explicantur. Shediaſmata quædam, ſummam legum complexa initiandis proponuntur; & deinceps per menſes, hebdomadaſq. recoluntur; verùm hæc ipſa anima ſua carent, & ſolo ſpiritu Regentis viuunt, ex cuius ſenſu, quod hodie patina, cras cacabus; quod fritilla, fluta audit; ſi improbes, exilium inſtat, perpetua hac inclamatione, *aut parcto, aut exeſto*, & obediendum vſq. ad beſtialem (vt vocant) virtutem, alioqui nec Solipſus, nec homo. Hac lege ſtetiſſe ab initio Monarchiam, ſed conciſa Monarcharum vita, ſtaturamq. in poſterùm ſapientiores putant, ſed conciſo munere, variaque ſucceſſione; quando vni perpetuò, pari tenore ſubeſſe vix humanum eſt, vt neque facile, diuturnum Principem non inſoleſcere. Omnes iurant in præcepta, ſed plerique

riq. parent illibēter, neque tamen detrectare audent nec mature statum, carentes calculo decretorio: scilicet Numen aliquod incognitum auent, quod res conuertat, & sacramento pœnitēdo exoluat, aliàs vel si Cælum ruat, actum est. Monarcham suum tā verentur, quàm numquam Europæi Romanum Pontificem, pene ad aras & thura. Nomen si audiant, pedibus strepunt, hæc illis prima reuerentia: si hominem videant, fronte humum feriunt: si iubentem excipiant, pauidi currunt, mutuòque se proculcant, adeo tumultuarij in parendo, multaque manus citra bonum factum. Summa omnium cura, vt is, vel solus bene valeat, cæteris animam agere indultum. Edit inuisus, secretis seruitijs; nonnunquam cum Satrapis, sed hi extra conopæum, quod varijs coronamentis intextum luxuriat; nec pauimentum vacat inscriptis Numinis insignibus, non extrà calcantium metam. Singulis horis antelucanis potionem sumit Numidicam impensè decoctam; capiunt & Satraphæ probi imitatores: sed & plębei, quibus copia

pia eſt: ea his omnibus cautela, ne apepſia laborent. Qui in aula Regijs cibis veſcuntur, mille fere miniſtri, ſine ordine, plebeij cum nobilibus mixti: in ſolemnibus conuiuijs Satrapæ priores habent. Inter epulum vniſono monochordio, voce aſſa audiuntur quædam ex vetuſtis annalibus ad plauſum ſorbentium. Accumbētium elegantiæ ſunt crus cruri ſuperponere, expanſis ſuper menſam cubitis metari, pleno cratere panem macerare, appoſitiſq. ferculis altera manu in catino, altera in cratere natare, & hinc fruſtum panis, illinc bolū carnis extractum, vnà vtrique buccæ tumēti ingerere: ac vt non præmanſa citiùs in ventrem deſcendant, poculum mero plenum, aut ſcutellam potagio redundantem confeſtim affundere, tam dextrè vt refluat per mentum, diluatque barbam. Iam edentibus velocitas compendium facit, vorare non manducare dixeris, ac ne præuertantur integros bolos deglutiunt, raro inſtrumentorum vſu ad diuidendum, ſed vtraque manu rapta ex paropſide portione, ſi præſertim oſſa adhæ-

reant,

reant, hianti ori admouent citiùsque dentibus depascũtur, quàm soliti sint vel molossi, vel oribasij. Væ tardè masticantibus. Iam qui pensum citius absoluunt, cæteris adhuc laborantibus, nè ferientur festucas promunt, vel si careant cultris dentes suffodiunt, micasque ingesto in os vino, cum saliua resorbent præter nauseam. A mensa cum surgitur, si quid boli in ore nondum confectum, medio in cœnaculo molitur, circumductis oculis in reliquos, ceu testes eximij facti. Nec omittendum, quosdam post exaustum merum sonantius respirare, vt sapidè bibisse noscantur, eosdemq; poculum vacuum reponẽdo fortiùs allidere: alios sorbillando paulatim, allisione gutturis stridorem edere reumaticum. Quosdam iurulenta cochleari haurientes, vbi ad ima venerint, adeo sonanter radere fundum, & concaua scutellæ, vt socios ad classicum ciere putes: quamquam rarus cochlearis vsus vbi iura liquidiora, vt haustui paria sint. Alios item amygdala, nuces, nucleum persicum fracturos mappę imponere

aptatumq;cultrum ad findendum pugno impellere, tanto ſtrepitu, vt incudem verberari arbitreris. Plures huiuſmodi habent morum elegantias mira concinnitate exercitas:omnium elegantiſſima eſt, ſtrophiolis vt parcas, ora, mentùmque dum editur, mappa ruuidiore abſtergere, frontèmque perfricare: demum emunctā è naribus fędam, mucosàmque pituitam repanſo linteolo intueri, in eaque velut in ſpeculo ſe contemplari. Sed hæc ſatis de hoc genus ciuilitate. Quod reliquum eſt: nobiles ſibi obuij mutuò ſe vtrimq. ex lege adſalutant, plebeij nequaquā ſed neq. nobilibus, neq. popularibus honorem habēt tametſi præueniantur. Id priuilegij Monarchę neſcio cui referunt acceptum, ſicut etiam adeundo, deducendo, ſeſſione, & petaſis omnibus eſſe pares. Quin verò ligonibus natum hoc genus, cum doctiſſimis contendunt, ſæpiùſq. vincunt fauore, & clamore; addo etiam delatione, quando vt ſupra memini nobilibus laterones addun-tur, & obſeruatores: hinc, mirum quantùm quotidiana acceſſione effe-

rantur magnarum turbarum causæ. Et misera sanè conditio, vnius bubulci attestatione de nobilissimorum fortunis agi, mendacos impunè agere, ne si coerceantur, de futuri sint accusatores, quorum officijs regitur Monarcha: hinc, bene, & ex virtute operantibus rara præmia, minimum errantibus lauta supplicia, adulatoribus primæ, modestis postremæ, vel nullæ partes; vera loquentibus parata odia. Verùm hic finis esto non materiæ sed scriptionis, numquam alias de cacoethia Solipsorum satis. Reliqua pete ex nostris Solipsorum chronicis, vbi & præclara facinora per annos, menses, dies digesta, & mores ad rhombum examinati.

Magistratus, & forma regendi Solipsorum.

CAPVT VIII.

ANtequam de legibus Comitijs, & Iudicijs Solipsor. agamus, formā Monarchię generatim adumbramus. Monarcha, supremus mortaliū à suis creditur, nec nisi potestatem

quan-

quandam occultam, nũquam visam, supra se agnoscit, cui reuerentia quædam arbitraria respondet: cæterum lege omni etiam naturæ, si mortem, & infirmitates excipias, solutus. Idem perpetuus est, perinde optimus bonus an malus, quod capitale sit vllum eius factum non laudare; nedum improbare. Durum id nnn paucis Satrapis; sed inuiti tolerant, quod incauti, & ignorantes probant: Cur Monarchæ tempora non definiant, quatuor causæ à Scribis perhibentur. Prima, quod difficile est semel dominio inescatum, rursum in ordinem redigi. Secunda, ne cæteri, si sors ferat eadem suauitate, breui tempore, & minùs iucundè perfruantur. Tertia, ne sæpius mutata Curiæ facie Respublica perturbetur, nulliúsq; Satraparum constans sit principatus, si toties depositis, qui adulando meriti sunt, noui sufficiantur. Quarta, est sacramentum occultæ potestati dictum, sine cuius vehementissima in contrarium spiratione, nefas est de hac perpetuitate tollenda cogitare. Est sanè occulta hæc potestas, quam rarò pro

re ſua coacti appellant, in cæteris, auribus, & ſtomacho famulantes. Reliqui ſecũdum Monarcham Magiſtratus, eiuſdem nutu, & arbitrio lecti, ita diſpertiuntur, vt duodeni aſſiſtant in Curia, arduis quotidie conſilijs præſentes: centeni ad regendas totidem Prouincias emittuntur, ſed locales ſingularum Vrbium preſides, ſine numero conſtituuntur. Tam verò illi, quam iſti ſuos habent Conſiliarios, Accenſos, Appar.tores, & viliſſima quæq; ſeruitia, quæ numerati vix poſſunt. Hoc conſtat, in ipſa Monarchæ aula, qui auctoritatem Potentum habent, centenis ampliùs cenſeri, miſſis delatoribus, ne nullus eximatur, quomodo fere tot ſunt quot impune hac via graſſantur ad Dignitates. Hi porro magiſtratus ita ſibi reſpondent, nihil vt Superiores prætereat geſtorum ab inferioribus. Ad Monarcham autem ſtatutis temporibus perſcribuntur, quæ in tota Monarchia vniuerſim publicèq; ſpectãtur & quę in ſingulis Prouincijs, vrbibus, domibus, atq; etiam in angulis clam geruntur, nulla re quantumuis minima

ma præterita, quidquid referat, dum Monarcha reſciat. Cuius potentia maximè in duobus creditur vulgo eminere: de altero mox dicemus, alterum in re præſenti verſatur, quòd ſecretas etiam ſuorum cogitationes perhibetur compræhendere, & callere. Nam qui perſcribunt, non duntaxat rimantur facta, quæ viderint, ſed quæ facienda prę imaginantur, ſola lege liberè cogitandi fingendi placendi. Seruantur verò Acta in Archiuio Curię vaſtis inſecta Indicibus ampullarijs, ad memoriam ſupplicij, non præmij, hoc enim vel maxima de cauſa rarò, illud ex leuiſſima ſæpius, certiùsq; decernitur, ne ſuo merito quiſpiam, non arbitratu Monarchæ fiat gratioſus. Itaque nullus hic Aſſuerus, & ſi non pauci Mardochæi, quam plurimi verò Aman digni patibulo. Iam regimen Satraparum qui Prouincijs, aut Vrbibus præſunt perpetuum non eſt; ſed ad nutum Monarchæ ſeriùs, aut citiùs expirat, quamquam fauorabiles perſæpe luſtrum explent; Sic ad paucos inopinos deerrant honores, melioribus præteritis, ne hi ſuo-

pte

pte Marte valeant. Nam cæteri animis, & ſenſu obærati Monarchæ ingenio viuunt. Et hoc alterum illud eſt quod Monarchæ potentiam exaggerat, duo nimirum inter ſe pugnantia, ſupra naturę vires in vnum connectere; hoc eſt imprudentes, & iudicio caſſos populis præficere. Dudum in Europa apud Ieſuitas didiceram, Entia rationis, quæ ipſi vocabant fictitia, in vnam eſſentiam coaleſcere, nulla potentia ſaluis rebus poſſe; quæ doctrina trimeſtri in Logicis ſcriptione, vociferantiſque toties vſq; ad rauim miſeri magiſtri, fruſtra ſtetit. Qui niſi deliraſſet, præcepta, Solipſorum animo ſapientia, trimeſtri alio recantaſſet. Rideant porro Europæi, quantum velint Solipſorum inſtituta, dum agnoſcant hac arte, nec alio exemplo Monarchiam ſeruari, & æſtimari.

Statu.

Status Monarchiæ Solipsorum.

CAPVT IX.

QVinq; hominũ genera hæc Monarchia cõtinet. Nobilium, Populi, Artificum, Plebis, & Adiaphorũ. Qui omnes vniuersim ab ipso Monarcha, præuia de vita & moribus informatione leguntur; Adiaphoris per Prouincias cooptãdis, Pręsidibus quoque fit potestas. Regno tamen & Ciuitate non donantur, antequam vt reliqui peculiaribus cuiq; generi sacramentis in vnum dictorum ordinũ ritè adscribantur. Omnes sine exceptione fidelitatem Monarchię iurant, Nobiles præterea militiam, vbicumq; & contra quascumque gentium, non peritis sumptibus promittunt. Populi gubernandis tantùm Vrbibus, & quibuscunq; muneribus domi obeundis fidem spõdent: Artifices demum, & plebeij ad pręstandam reliquis omnibus seruitutem, nullo aut loco, aut tempore, aut onere detrectato capita deuouẽt. Et hi quidem leuibus de cau-

sis

sis sacramēto soluti, tota Monarchia excedere coguntur. Reliqui nequaquam, sed intra fines relegati, vel etiam deportati, arcta perpetuò custodia habentur, præcisa omni spe dignitatum, & honorum, neq; interim sponsione liberi. Ex nobilibus tantùm creatur ipse Monarcha, ritu in loco narrando. Præsides Prouinciarum nobiles item, non nisi ab ipso Monarcha, sicut & Rectores Vrbiū, sed hi etiam ex populo leguntur, quibus Vicarios, & Coadiuutores singuli Prouinciarū Præsides designare possunt. Artifices, opificia, & mercaturam tractant, interdum gymnasiarchis quoq; perinde ac nobiles, & populares accensen'ur. Denique ex plebe, constant milites, mechanici, seruicia omnia, & reliquum Monarchiæ, custodes nimirum corporis Monarchæ, cæterorumque Præsidum; fossores etiam, callones, agricultores, prædiorum curatores, baiuli, vespillones, carnifices, denique fæx omnis speciei. Ex statu in statum non datur transitus, sed singuli, quam iuramento Spartam susceperunt, ad extre-

mum

mum vitæ coguntur ſeruare, irriti facti pœnitentia. Qua vel vna re Monarchiam ſtare arbitrantur, ſi minimè perturbatis ordinibus ſtudia partium, & ſeditioſæ factiones longè abſint. Memini tamen ex plebe quoſdam ſingularis facinoris merito inter nobiles ſemel, iterùmque ſumma poteſtate monarchia fuiſſe aſcriptos. Decedentium ex ſingulis ſtatibus locum, Adiaphori, Monarchæ arbitratu implent. Nullum ſanè genus felicius plebeiis Solipſorum, quos maxime lateri Monarchæ, Præſidùmue adhiberi ſors tulerit. Hi ſiquidem, non menſis tantùm, cubiculis, lectiſternijs, & retrimentis efferendis, purgandòq; lotio præſunt, verùm etiam nobilibus admittendis, deducendis præeunt, Principum exterorum legatos excipiunt, audiunt, auditis reſpondent. Ne dixeris id fieri præpoſterè, his enim fulcris Monarchiam ſuſtineri aiũt, ſi æquatis ordinibus argumenta inuidiæ, & factionum faceſſant. Si Monarcha in publicum prodeat ijſdem plebei pari greſſu ad latus incedunt, quibus maximè cura corporis

poris incumbit, nam & domestici medici ex horum tribu leguntur, reliqui cuiuscunq. status præ, & pone eunt. Vix inuenias, qui horum amicitiam non ambiat, varijsq. donarijs non procuret, vt fauorabilem Principem habeat, siue gradu ad dignitates faciendo, siue noxam, calumniamue purgando. Nec quidpiam tanti est momenti, quod horum commendatione non obtineas. Dolet id non minimum nobilibus, feruntq. impatienter ominosam seruitutem. Et deliberatum aliquando in Interregno, de ijs ad conditionem reuocandis, iurato in rem Monarcha futuro. Sed frustra: nam subodorati consilium, capita vernilia continuò defectione clam agitata Principum exterorum auxilia sollicitare, præmio tradendæ Monarchiæ proposito si præsto essent, & priuilegia plebis seruassent. Ita factum, vt Vibosnatus qui successit, seditionis metu, non solùm Interregni decreta præteriret: sed neglecto etiam iuramento, integra illis omnia seruaret, atque etiam vltro prærogatiuum Mithræ, Nobilium, & Maioris Magi-

ſtratus inſigne adderet, multis ex nobilitate proſcriptis, qui nedum arma capere, ſed contra mutire auſi fuiſſent. Qua victoria illi elati, mirum qua deinde ſemper inſolētia reliquos erga ordines ſe ſe habuerint, Viboſnatum vbique ſub manu ferentes, vt quos vellent gradu mouerent, alioſq; ſufficerent. Vidi non ſemel digniſſimos honoribus priuatos, ac contra nocentiſſima capita, ſæpiuſq; legibus ſacra, factione dictorum plebeiorum, ad gubernacula Prouinciarum accitos, non alio, quàm turbandarum rerum talento; ringentibus interim clariſſimis, & præ mœrore animi tabeſcentibus, etſi nonnulli ſpecimine cuiuſdam fortitudinis, præpoſterum Monarchæ exemplum ſimulatè probarent, ne legi obnoxij forent. Fuit ex illis mortalium vnus, quem nouerim omnium ad regendos populos ineptiſſimus, cui nec haram tuto commiſiſſes, is non pridem ante plurimorum criminam poſtulatus, & me Iudice capitis damnatus, iamque nouiſſimo exemplo notandus, plebeiorū tamen illorum apud Viboſnatum au-

ctorita-

ctoritate patibulo ereptus est: parum erat, nisi paulo post, nondum inductis criminibus, ijsdem fautoribus Prætorio quoque Præfectus fuisset, frementibus iustissima indignatione cunctis tantam dignitatem maculari, & fæcem hominũ, Monarchę noxa, Nobilium capitibus turpiter dominari. Restiti pro munere quantùm potui, leges, salutemque Reip. conuelli multis argumentis afferens; sed irrito conatu, quòd insulsum factum, vt Verniliti obijciebant, Monarchæ dicto supra leges stabilitum oportuit. Vulgatam porrò sonticam famam, edictum Monarchæ correxit, quo per omnia Prouinciæ Liadersiæ fora, & compita Siuarlicæsus Colosbidozarus, (ita appellabatur) omni ignominia liber esse iubebatur, & omniũ opinione bonus haberi. Quod licet rite damnatus fuisset, multis tamen inhonestis nominibus, quorum vnũ ad scopum causę satis erat, accusatus; nempe Maiestatis, depeculationis, occultę conspirationis, concitatę ad defectionem Prouinciæ, peruersę ex inscitia administrationis, deniq;

repetundarum, quas perpetuo ſtellionatu interuerterat. Horum tamen omnium probatio, quia factis pro ſe loquentibus nimia erat, abſoluendus reatu fuit, cui alioquin ſupplicium dignum inueniri non potuiſſet, abigendo omni magiſtratu remotarum regionum: atq. ideo adhibere eum ſatius viſum eſt ad cuſtodiam, & directionem Curię Monarchalis, quàm perpetuò infamem viuere. Hæc forma edicti: quod cùm attonitis auribus plerique accepiſſent, dubitare cæperunt an eo tenerentur, Monarcham à ſeipſo diſceſſiſſe arbitrati. In Regia omnium oculis in me conuerſis, quid facturus eſſem, officium, & inſignia Iudicis abieci, cauſatus, ne aut nouis Colosbidocari criminibus, aut vetuſtis nondum deductis fatigatus, obiectum furori populi caput in Monarchæ iniuria, cōtumeliaq. foret. Ita meo deinceps ſucco viuens, per aliquot annos tuli hoſtem nunquam feriatum, quò nocentiſſimus eſſet: neque tamen is ſine pallore vixit, & ſine metu noui iudicij, toties vultu, animo, oculis, voce cadens, quoties

obuium

obuium in Curia declinare non potuit. Quæ de ſtipatoribus Monarchicis dicimus, proportione quadam accipienda ſunt de ijs, qui Præſidibus Prouinciarum, & Vrbium frequentes adſunt; cum quibus niſi more, & Iure priſco agatur, de reliquis ſtatibus breui actum puta, formidine plebeiorum, conditione omnium æquata.

Leges Solipſorum.

CAPVT X.

LEges, & ſtatuta Solipſorum, à quo Monarchiæ forma cœpit, in quinquagena volumina ingentia excreuere, abitura in infinita, niſi moderatio interſit. Continent autem varia decreta, tum ad vniuerſam Monarchiam, ſpectantia, tum Monarcharum ſingularia reſcripta, admirãdarum plena induſtriarum, & præceptionum circa ſingula genera rerum, munerum, perſonarum, & quæ ſub generibus ſunt ſingulorũ. Pręter ea, quę ſingula itẽ Regna, & Prouinciæ, velut Acta quædam Cõſularia, à Monarcha approbata ſeruant: ſingulæ itẽ

Vrbes instar legũ municipalium eadẽ auctoritate firmata, custodiũt. In quibus omnibus duo potissimũ libet obseruare; alterum quanta religione Solipsi Monarcham suum colant, supraque omnes mortales efferant; alterum quàm acri, & indefessa contentione terrarum orbem eidem subijcere per fas, & nefas laborent: quod Euangelica luce destituti, barbara affectatione res caducas metiantur. Vt hinc discãt politici quidam Europęi, longè se barbaris esse deteriores, quoties dominandi causæ, iuris omnis humani diuiniq; contemptu patrocinantur. Sed iam præcipuas Solipsorum leges, in quædam capita paucis redigamus. In primis & ante omnia quiuis Monarchæ Solipsorum subditus; quocunque modo sub potestatem venerit, casu an electione; spontè, an coactus: nouerit omni sibi domino alieno, iuri cuicumq; etiam naturæ, sacramento renuntiandum. Secundò. Nullũ Numen nisi ex prescripto Monarchæ colet, ipsum verò Monarcham instar omnium Numinum Cęli, terræ, maris, orci habebit. Ter-

tiò. Quoduis eius dictum factum, et si nulla ratione boni apparentis, imò naturę pugnans, vt sacrosanctum laudabit, exquisitisq; argumentis confirmabit. Quartò. Quoscunq; Monarcha persequitur, eosdem ipse omni conatu perdere, vel saltem deprimere studebit; vt contra, quibus is fauet, omni honore, & amore prosequetur; nullius præterea inuisi Monarchæ patrocinium suscipiet, imò ne mentionem quidem nisi ad odium inducet, ne laus eiusmodi Monarchã vituperet. Quintò. Cùm nullo exterorum, finitimorũq; cuiusuis necessitudinis, aut officij commerciũ habebit, neq; vllas tabellas dabit, signabitque nisi priùs à tribunali constituto visas, probatasque. Sed neq; vllius consiliũ, auxiliumue necessitate quauis vrgente implorabit. Sextò. Dicta, factaq; vlla Regni, vel Curiæ non efferet, nec quicquã vlli mortalium scripto, verboue communicabit, quod ad mores, & statuta Monarchię quouis modo spectare cognoscitur. Contra quidquid vbique gentium, agi, dici perceperit, illico Monarcham certio-

rem faciet, nullis parcendo ſumptibus, minutiſſima quæq; conſectando, & quæ arcana aliorum concernũt rite excipiendo. Septimo. Nullius gentis nationem, mores, aut leges, Solipſorum nationi, moribus, & legibus anteferat; ſed neque laudet vllo modo, niſi cum prærogatiua inſtituti Solipſorum, procul minimo præiudicio. Octauo. Si quem Solipſorum externa quæuis Reſpublica, aut Regnum, finitimiue Principatus, Conſiliarium, Ducem, Regem, aut Principem optent; is niſi conſulto, & indulgente Monarcha non cõſentiat; & nihilominus meminerit ſe obnoxium antiquæ ſeruituti, teneriq; de omnibus, quæ iſtic geruntur manifeſtis iuxta, & occultis eumdem monere; nec quippiam ſeu conſulere, ſeu decernere, niſi monito priùs & probante ſuffragium Monarcha Solipſorum. Nono. Cuiuſcumq; ſubditorum occultum quoduis crimen, quam primum & nulla admonitione præmiſſa Monarchę, aut captandarum accuſationum Vicario denuntiabit, nulla ſeruata iuris cuiuſquam forma, quid-

quid

quid tandem inde ſequatur accuſato: irrito præterea quouis voto, & iuramento prę́ſtito de non denunciando: idque etiam de manifeſtis criminibus intelligendum, etſi conſtet aliunde iam innotuiſſe Monarchæ: Neq. curandum quę moueat ſuſpicio, vera an falſa ſint referenda, præſtabit verò officium omni poſtpoſita mora, ni periculo ſuo eam eſſe velit. Decimo. Sicut curare non debet de fama alterius, iuſtè an iniuſtè delati, ita negligere debet ſuam, ſi fors deferatur legitimè an contra, veri an falſi poſtuletur, nec vllo iure vindicias petat: certus ſe nullum habere famæ ſuæ dominium, quod ſemel in Monarchæ poteſtate depoſuit. Vndecimo. Omnium ſiue apertè, ſiue clanculum geſtarum à ſe rerum rationem Monarchæ, aut eius Vicario reddet, ſiue ſponte, ſiue toties quoties cum authoritate requiſitus, nullas celando quantumuis occultiſſimas, & ſolis Dijs receptis, vel ignoto alicui Numini notas cogitationes, tametſi contra ipſum Monarcham, & Monarchiam conceptas, nec curioſè inqui-

reno, quem in finem id exigatur. Duodecimo. Quidquid de se constituatur, è manu Monarchæ suscipiat, non replicando, aut obmurmurando, vel si prælatis indignioribus ipse negligatur, aut studio deprimatur, talentorum omnium detrimento facto hoc secum seriò, & sedulo reputans, bene secum agi humi, ne, an sublime putrescat, cuius sors in manu Monarchæ sit; quem semel dominum errandi nescium agnouerit, à quo iniusta an iniustè faciente appellare nefas esto: quippè Numinis instar omnipotentis, superiorem se ignorans vult æstimare. Tertiodecimo. Cauet ne curiosè mysteria gubernationis Monarchæ,& Vicariorum vestiget, neq; hos dementiæ insimulet in agendo, quamuis omni discretione, prudentia, & iudicio cassos; certus Monarchæ non expedire prudentiores se regimini præficere, quiue non tam obsequi incunctanter ad litteram, quàm consulere, & pręcipere secundum rationem norint. Quartodecimo. Denique certò sibi persuadeat, non solùm voluntatem omnem, & iudiciũ

suum

ſuum ſubdendum eſſe voluntati, & iudicio Monarchæ, ſed etiam intellectum, & rationem, non obſtante, (quidquid dicant ſuperſtitioſi Europæi) legis, & luminis naturæ pugna. mancipandam eſſe in obſequium dictorum decretorumq; eiuſdem, eo duxtaxat momento, *quia ipſe dixit. ipſe iuſſit.* Atque hæc fere eſt ſumma legum, quas Solipſi tot inſanis Pandectis complectũtur, & nullo propoſito præmio, ſed maximis intentatis pœnis diſtrictiſſimè ſeruandas præcipiunt, addita hac velut appendice, ad ſubditos animandos ſententia, ipſarumq; legum anima, vt quiſque ad obedientiam, & obſequium Monarchæ ſe paraturus, cogitare acquieſcat, non ſe hominem, ſed cicuratam beſtiam eſſe.

Conſiderationes quædam circa leges Solipſorum.

CAPVT XI.

OMni etiam iuri naturæ renuntiare, quod primum caput exigit,

diræ cuiusdam paucis cognitæ deuotionis sapit authoramentum. De quo cùm altiora quædā ex Satrapis scrutaret, attoniti profitebantur se non scisse, quid iuxta principia Europæorum lex naturæ præ se ferret: adolescentesq. admodum eiurasse, vt iam pœnitentia duntaxat, facti retractandi nullus superfit modus. Lex *secunda* aut ad statuam auream campi Duræ prouinciæ Babilonis alludit, aut ad Darij Regis ex instituto Medorum, & Persarum decretum refert: persæpe subit, si contingeret Solipsos Euāgelio nomen dare, ex Monarchæ placito Religionem ordinandam, & pluquam olim Tiberium, laboraturos Christianos ad Christum inter Numis na recensendum. *Tertia*, habitum prauæ dispositionis in intellectu ingeneret necesse est: quid enim si vnius horæ interuallo cōtraria cogantur affirmare, nec veritati constanter assuefacti consuetudine quadam mentiantur? *Quarta* mihi semper inhumana, & infra Scyticam barbara visa est, cū ferrem iniquissimè toties innocentes in auditos damnari, sontes contra, &

per-

perditissimorum mancipia morum, soro vti: Verum ipsi incolumitatem suæ Monarchiæ hinc potissimũ solẽt æstimare, si prudenti, imprudentique Monarchę perinde assentiãtur, nil sua referre dictitantes, bene, an malè, dũ iubeat: multoq. magis si exemplo prę-eat, atq. hanc summam membrorum, inter se, & cum capite concordiam, plusquam exenthusiasmo profitẽtur; *Quinta lex*, mulra ex prudentiæ norma commoda habet, si excipias malè cautum, nullius cõsilium impune implorare, ingenti forsitan argumento superbiæ, periclitari Remp. malle, quàm sapientioris consilium, auxiliumue requirere, ne turpe (credas) videatur; in tanta Monarchia paucos sapere, & tantùm opinione simplicium, & obnoxiorũ, Sapientiæ nomen tueri. *Sexta* versutissimam in gente barbara carnis prudentiam prodit, non infra Europæorum politicorum calliditatem, vt dubites, an hi, ab illis acceperint, an per abreptos traditam, postliminio reuocarint. Cæterum si quid aliquando contulit ad prouidũ regimen Prouinciarum, quando simpli-

plicioribus expectoratis, omnium consilia, Monarchæ patebant: hodie plenum periculi negotium est,& quēadmodum antea proni ad mendacia perscribebant, quæ vulgò rumore iactabantur, multisq; ea in rem suam exaggerabant;ità modò à callentibus hominum mores, & contraria simulantibus, in errores mittuntur planè ridiculos, & deliberationes Monarchę ludos faciūt. *Septima*, cum vrbana humanitate pugnat, nec diuines quid ad politicum statum conferat,nisi certò existiment,aliorum Regnorum, & legum laudem, transfugio suorum ex seruitute in libertatem, Monarchiæ tyrannidis esse destructionem. *Octaua* inmanem dominandi libidinem manifestè accusat, ob quam non multis ab hinc annis, omnium finitimorum Principum odijs exerceri cæperunt districtè cauentium, ne quis vnquam Solipsorum in posterùm,nō modò in honoris, & Regni participationem euocaretur, verùm etiā, vt aditu omni arceretur, deprehensus in forum mithellatus produceeretur, & cū risu plebis extra fines ageretur. Magnum alio-

alioqui in hac lege ſubigendi orbis totius compendium, præpoſtera cupiditas corrupit: quam vt aliquando ex parte ſanarem, quod ſub manu habui conſilium in medium attuli, cuius infra meminero. *Nona*. Vt capitaliſſima, ita olim magna religione ſeruata eſt, hodie à pleriſq: (an ſuo periculo eruditis) præteritur, vt nihil ad naturam extirpandam violentius: nec pauci hoc propter eiurata Monarchæ fide, receptorum niſi authoritate Solipſos in odium gentium vocatos vexant. *Decima* ſimilem conſiderationem habet, nec minùs temerè prodigus eſt vitæ, qui crudelis eſt in famã, vt aliena poteſtate ſæuiat in naturam, nulla aliena vita æſtimandam, *Vndecima* cauſas habet odij plenas, nec tutum in humanis ſacramentũ, pleriſq: doloſa hęc confidentia peperit exitiũ, quibus manifeſtata conſcientia dux fuit ad ſupplicium, & vindictam: quoties prætextu directionis irretiti ſunt minùs cauti laqueis ſynceræ cõfeſſionis: hodie pleriq. fallunt ſcrutatores doloſos, experiẽtia docti eoſdem fuiſſe & delatores, ſi quid arcanæ cogitatio-

tionis vel aduerſum ſe, vel aduerſum Monarcham elicuerunt, vt quos fortaſſe tacitis cogitationibus offendiſſent, eoſdem perpetuos hoſtes ſentirent, turpiſſimi facinoris architectos: Quid enim inhumanius, quàm ſpecie religionis extortam arcanam fiduciã, in fidei,& omnis confidentiæ pernitiẽ conuertere: Sed benè actum quod ſerius licet, paulatim inducendo, niſi apud rudiſſimos, obuiam itum, huic, vt quidam ex Aſianis aiebat animorum carnificinæ. Interrogatus haud ſemel, an quid ſimile mos Europæus ferret: reſpondi, Eſſe quoſdam Numini conſecratorum cœtus, qui tyronum ſuorum cogitatus religiosè expiſcantur: ad formandum in ijs legitimum cultum, ne in cærimonijs ſecretioribus errent: cautum tamen huiuſmodi quæſtionarijs, ne ſuſceptas aduerſum ſe tyronum cogitationes, aut veſtigent, aut cernant. Eſſe altius forum, quo ſecreta cordium, quæ expiatione egent, ſoli Numini Europæorũ inuiſibili: & Sacerdoti locum eius tenenti, ſub ſigillo Sacramẽti, oris confeſſione deteguntur, acceptaq. noxæ

ab-

absolutione,fruitur confessus tuta cõsciẽtiæ libertate,nullo periculo, vt ex ea in iudicium hominum deducãtur; aut Sacerdos, qui excepit, eiusmodi secreti cognitione in rem suam vtatur,millies moriturus antequam sigillum violaturus. Hic,inquam, mos est Europæorum. At quidã Satraparum Rectè aiebãt,ita fieri apud Europęos, quibus Deus aliquis Principibus maior imperat.Solipsorum Monarcham supra se nosse neminem; quid mirum si in occultas quoq; mẽtis conceptiones iure sibi vendicet dominatũ? *Duodecima*, nisi ex ęternis quas vocant rationibus pendatur, quarum tamẽ cura Solipsis minimè constat,miræ tyrãnidis speciem præfert, impotenter in naturã vim exercẽtis, nihil vt tristius accidere queat ijs, quos adulari minimè doctos fauor Monarchę nõ attingit:Iacent ingenui, & ad summa omnia nati, quibus origine spectata Monarcha ne dignè quidem seruiat, sinę vlla rerum gestarum laude, nedũ pręmio; contra terrę filij, ac tantum ad genium Monarchę facti assurgũt, seruiq; dominis depudito fauore imperant.

rant. Nempe hæc ſumma eſt gloria Monarchæ, viris præſtantiſſimis perinde vti ad Prouincias regendas, & cloachas hauriendas: mediaſtinos verò ad ſolium dirigere, o tempora, o mores! *Decimatertia* eò tendit, vt ſtulti ſapientibus moderentur, atq; vtinam tacendo norint ſapientiam præferre, qui loquentia nimia, nunquam non melioribus officiunt. Sed hinc nimirum prudentia penditur Monarchæ, ne ſi ſapientes promoueat, ipſi cum iiſdem minime conſtet. Nam ſi difficile eſt parem ferre, moleſtius multò ſuperiorem talento, auctoritate licet inferiorem reuereri: Proinde ſatius eſt inter cæcos monoculum regnare, vt de coloribus tutè afferat, & perſuadeat. *Decimaquarta* deniq; omnium aliarum eſt ſumma, quæ vel ſola tota Monarchia conſiſtat perpetuò, ſi cætera ſemper futura ſint paria, ſed verendum, ne detracta aliquando larua, inter ſtultitiam, & ſimplicitatem diſcernatur, cumque lumine naturæ tranſigat diſcretio.

Iu-

Iudicia Solipsorum.

CAPVT XII.

DE iudicijs ingentes habent Pandectas, sed nullo ordine, nec arte, ob id ne à senioribus quidem intellectas, omnia moderante Monarchæ arbitrio, ad quem omnium Regnorũ maiores, minoresque causæ deferuntur. Is porro nulla iuris forma seruata, nec tamen de plano, & vix etiam summaria cognitione, damnat, absoluit, vt lubet. Habent nihilominus singuli Monarchæ suos modos, non ex præscripto legum, sed suæ voluntatis. Hinc tot praxes, quot Monarchæ: exempla duorum, qui meo tempore sibi succedentes imperarunt, paucis referam. Prior Auisducluuius pacis post meum aduẽtum defunctus, Monarchiam florentem reliquit, magni vir animi, cuius nõ postrema laudum fuerit, multa licet è suo genio gerentem, Maiorum tamen vestigia, ex sapientum decretis sanctiùs, & luculentiùs expressisse. Qui si diutiùs vixisset, ho-

hodie Solipsi magnam partem Christiani essent. Successit Vibosnatus sorte errante, sibi potiùs quàm Reip. factus, qui laxatis ignauiæ habenis, iustitia afflicta Monarchiam haud parum labefactauit: cuius porro imperio in iudicijs exercendis, hic fere mos tenuit. Reo per apparitores constituto, permittebatur defensio, ad aquæ modum, nullo tamen patrono admisso, sed quam suopte ingenio valebat adstruere. Ea excepta Iudices dati, Satrapę, Monarchę, Assessores, adiunctis potentioribus, qui accusassent, vel accusati fuissent; ne fortè aut his conuictis, aut illis deficiētibus, minus potentes, & deserti insolescerent. Ea propter constituta etiā pæna talionis, qua in miseros acerbè sęuiebatur, semper enim certi erant potentiores, se causa triumphaturos, cuius ipsi cognitores, & iudices essent. Quo fiebat vt ijdem quātumuis criminosissimi, rarò accusarentur, accusati damnarentur nunquā, qui iure ipsos accusare fuissent ausi, etsi centum criminum capitalissimorum, totaque aliqua Vrbe, aut Prouincia manifestorum, argu-

mentis

mentis venisset in structi:nihilominus dubij periclitarentur. Quare datis, quos dicebam iudicibus, conse quens erat reum minorum gentium causa cadere: vulgataque sententia pęna illico sequebatur nulla intercessione re dimibilis, & ne iniustitia appareret, prouocatione seclusa iura manu clau debantur:cōtra si meritò causę fidentiùs rem gessisset, fractaq. potentum tergiuersatione victoriam prope manu teneret, tū iudices vario prętextu procrastinare, adeoq. in diem longū spem irritam extendere, vt miserum molestia diuturnę expectationis emaciatum, vel cedere cogerent, vel ad spontaneam confessionem, si accusatus fuisset, tametsi nullius criminis cō pertus. Quam si impetrasset, monito Monarcha reus peragebatur, vix vnquā absoluebatur, ne si impunè abijsset, frustra à delatoribus, per fas, nefasq. accusari quempiam malo exemplo fuisset. Si porro aduersus iniquam moram durasset, tum iudices, cōstantiam contumaciam interpretati, repetitis à prima ætate, vel minimis noxis, nec euacuata interim exceptione

præ-

præſentis iudicij, cauſam vulneratam aliorſum trahebant capita fere criminum erant ſternutando crepuiſſe, mãducando labra diduxiſſe, caſum aſini riſiſſe, clam in cubili contentius tuſſiuiſſe, & ſexcenta id genus. Quę ſi reus tanquam aliena deriſiſſet, tum demũ ſententia peremptoriè lata ſuppliciũ extremum miſero decernebatur. Hoc ordine meo tempore Afrorum quidã capitis damnatus, inopinato finitimos Pincipes, qui tum forte Monarchæ ſociale bellum indixerant, appellauit ea cauſa conſternatus Monarcha, hactenus enim nemo à tanta poteſtate prouocaſſe auditus erat, rem ex compoſito geri ſuſpicatus, Surlolagerum (ita vocabatur) abſciſſa ſententia liberum pronuntiauit, proteſtatus nihil ſe de eius damnatione ſciſſe, culpamque in Satrapas effæminatè coniecit. Nos Europæi ſalutem Afro gratulati, quid facto in poſterum opus eſſet, notauimus. Pœnæ ſupplicijs debitæ apud Solipſos ſunt variæ, emaceratio, fuſtigatio, diuerſa verberatio, ſed vt quiſq; ſibi ſit virgator publicus, carceres, relegationes, proſcriptiones, maiores,

minorésue capitis diminutiones, cuiusmodi sunt abstentos esse gratia, & conspectu Principis, impotem suffragiorum ad honestiora munera, deniq; exosum, & perosum, nullo vt merito fauor integrari queat. Quo vno maximè sæuiebat Vibosnatus, nulli placabilis, quem semel etsi immerentem despexisset, vt contra nulli non fauorabilis, quem semel etsi nauci hominem, & insigniter dischólum adamasset. Ea res non paucos ad desperationem, & ad acerba omnia adegit, quorum ego sorte miseratus, vt animos sumerent admonui, nec tanti facerent muliebrem hominis lepore timidioris impotentiam, & qui modestos vexare tantùm nosset, audaciores extimesceret. Quamquam non pauci ingenium ad altiores causas adulãdo referebant, affirmantes Monarcham ex meritis cuiusq; præuisis, & scientia quadam degrummata cognoscere, quid quisque subditorum facturus foret praui si Principis gratia frueretur, aut odia non exerceretur; eoq; par esse huiusmodi anticipato supplicio plecti, etsi in oculis mortaliũ non

dum ſontem: vt contra inſolentes ad gratiam admitti, & reliquis efferri, quòd prænoſſet Monarcha, futuros aliquando modeſtiores,dignoſq. præmijs antecaptis.Quo certè modo,nec Caiphas apud Hebræos prophetauit, nec turpius actum apud illos,qui reos ſuſpicione duntaxat criminis, nulla alia probatione peractos, patibulis ſuffigere ſoliti ſunt. Deinde verò cauſa cognitâ ſi ſontes deprehendiſſent, dio permittere,ſi ſecus, depoſitis honorificè iuſta perſoluere. Referam & aliud, ſed ludo, ne lectori bilem moueam, vt norit eſſe in Solipſis, qui Plauti comica exornet.Edicit Spiniomantęus Prætor Pharſacio aulico deportationem Monarchæ iuſſu, & ſcripto. Miratur is inſcius demeriti, Monarcham appellat, adit, prouolutus inquirit. Negat hic ſtupenti ſimilis quicquam ſe auctore factum,& bono eſſe animo Pharſacium iubet, qui totus ſibi redditus, ſua gaudia amicis narrat;Poſtridie à Spinomantæo monetur acrius, ad exilium ſe quãtocyus componat.Renuit ille,fidẽtius etiam, cùm Monarcha fictam iuſſionem impro-

probante, actum obtendit: Verum Spinomantæus: Nihil mihi inquit, cautam recens à Monarcha, insisto primis decretis, actutum faxis, vt pareas. Quid vltra? curritur ad Satrapas participantes, iterumq. ad Monarcham, & accuſatur à Pharſacio Spinomantæus, ceu contemptor magni nominis. Iterum geſtu, vultuq. ſimulat Monarcha ore per ambigua, ſed fauorabilia errante. Inſtat Pharſacius, vt ſiſtatur Spinomantæus, coramque munita capeſſat. Hærere Monarcha, ne filum ſuccidat: mox perge, inquit, ſecurus voti, curabo accerſirier, aduertendum ne te vexet. Abit Pharſacius, & tanquam omnes fluctus eluctatus, technæ imprudens iterum triumphat. Perendino vrgetur vehementius, vt ſarcinas componat, intra horam pedes elaturus, ſeuerè plectendus ni exſit. Tum Pharſacius iniqui impatiens, concita bile, ad Monarchæ fores aduolare. Sed negata admiſſio à docto cuſtode, nequieſcenti, vt aiebat, intercederet; monet, vt craſtina redeat: ſcilicet vt poſt ſeceſſum Monarchę primo dilu-

culo ad ſuburbana,veniētem fruſtret, aut eijciendo ſpatium faciat, inſtante interim momento,quod Spinomantæus ſcorpij cauda deſignarat. Ita Pharſacius pene ob deceptionem ſui impos, extruſus eſt in exilium: Quotidiana exempla ſuo quoque periculo illuſtrans. Hoc nimirum admirandæ regimen eſt ſapientiæ, colluſionibus, & ſtellionatu traducere miſeros, & datariæ ſalutis exortes, qui æqui cauſa ex lege recurrunt, in totius vitæ ærumnam mittere perplexiſſimos. Luditur vt pila, iuſtitia percuſſa, repercuſſa, eluditurq. afflictorum expectatio; quibus ſi dolor verbum eliciat impatientius, crimen Maieſtatis in foro eſt. Si Spinomantæus barbarus, Monarchæ ſe ſtitiſſet compulſus, patuiſſet mutua ex vultibus colluſio, & technæ vafritiem, non conſtantia cum mente verba prodidiſſent. O verſutam, ſi Dijs placet, politicam agyrtis plauſibilem. Gemina fuit cauſa Recuſij, ſed doloſis adinuentionibus protractior. De ea conſultus ego reſpondi, artem arte eludendam. Deferret Spinomantæum apud Monar-

cham,

cham, quasi de eiusdem ignauia mutientem, vt cuius consilijs nutaret potiùs, quam staret Regnum: Vicissim obscurè aduerteret Spinomantæum, de insidijs à Monarcha tentis, vt officio motum releget ad glaciales insulas, odijs implicando imperiosam superbiam. Ita futurum, vt, vel committantur infensissimè, prouocaris etiam ad seditionem turbatorum animis: vel si dolus detegatur; hoc argumento doceantur ipsi, notas esse suas artes, quibus subditos ludificarent, nec struendum alijs malum, quod sibi nollent; nec astu, sed prudentia, & scientia regendos populos, animo, quod Orator noster notauit, non versuto, obscuro, fallaci, malitioso, veterario, vafro; sed qui decet, apertum, simplicem, ingenuum, discretum, iustum denique, & bonũ virum.

Considerationes circa Iudicia Solipsorum.

CAPVT XIII.

QVæ de Iudicijs, eadem de legibus hic quoque non extra scamnum

dici poſſunt. Iudicia ſine iure tractari, prorſus ab humanitate alienum, ſed neque tolerabile ſubditis contra Magiſtratus meritò conquerentibus, qualecumq. ius, & æquitatem adimi: ne, quemadmodū iniquè cauſſantur, contemnere dominos aſſueſcant, ac paulatim in Monarcham inſurgant; futurum alioquin, nemo vt Magiſtratum ineat, confuſaq. Monarchia aditus ad Anarchiam pateſcat. Dignus prætextus, quo & ſubditi opprimantur, & Magiſtratus citra reatum impunè quiduis admittat ex Monarchæ lubentia; quæ non ſemel pretium tulit, fertq. in dies igenuis tantam iniquitatem non ferentibus, ſuaque manu vindictam ſumentibus, Vidi proinde ab his Magiſtratus non perfunctoriè vapulaſſe, qui cùm accuſarentur ad finitimos Principes ſeſe recipientes, cauſam liberè dixerunt: feciſſe ſe amore iuſti, quod Monarcha negligeret, eo ſolum culpādos, quod minùs lacertoſi, peiora meritis vitam reliquiſſent: hoc, modo in anteceſſum ſatis eſſe, facturos ſe in poſterum, vt Monarchæ officium facerent, aut

certè

certè ipsi quoque in ius ambularent. Turpe etiam seruos Monarchæ fauore, ingenuis dominari; adulatores, ac delatores; summo loco haberi, seria amantes, & modestos nullo gradu censeri. Qua religione stimulatus non nemo Asianorum, aliquãdo ad libertatem conclamauit, sed enim ex miseris infra seruitia depressis, vix erat qui ad pileum respiceret, multò minùs, qui capita conferre auderent, quod SacramentoNonę legis alter alteri non fideret. Quippe Solipsi nunquam tuta inter se societate coalescunt, & contempta secreti sanctitate, qui modo amicissimi, ijsdem paulò post inimicissimi, nullo vel sanguinis respectu, modo gratiam Monarchæ, adulatione, & accusatione ceu tessera fidelitatis vnica, pararę non cessent. Ea causa aliquando in discrimen vocatus, bono sydere euasi. Forte cuidam, vt simulabat, amico, ostenderam thema cœleste, quo ex ritu Europæorum Principis finitimi casũ coniecceram: probauit homo versutus, ac vt de capite Monarchæ nostri periclitarer callidè vrgebat, iurans

apud se clam futurum. Nec promisi, nec abnui: is tamen velut sponsione capta, rectà ad Monarcham perrexit, & mētitus iniquissimè denuntiat, tanquam si Magicis Europæorum characteribus de capite Monarchæ cum diris peregissem. Nec mora, inter inopinas apparitorum manus Maiestatis reus acclamor, & coram Monarcha excutior, profertur è femoralibus charta genethliaca, sed lecto Principis Europæi vocabulo, mendax accusator deferbuit non erubuit. Iussus euoluere prognosim, & rei non fallentem in Europa euentum, peritiæ laudem tuli, tum vt Monarchiæ quoque Solipsorum futuros successus in figuras referrem, ab ipso Monarcha monitus; respondi, rem esse supra artis metas, quòd Europæi virtuti syderum influētium subiecti essent, Solipsorum Monarcha superior cęlo & astris, constellationes manu regeret, alioquin Euimæum antequam accusasset instantissimè flagitasse, si quid possem, in Monarchæ caput procuderem. Ita saluti meæ consului, ac vt Euimæus gradu deiectus luce careret

ex

ex lege confectum est. Sed is neque tum adulando defecit, perhibens denunciasse me ab se nō vt plecterer, sed vt de peritia commendarer. Dij maluerint meliora, atque talem commēdationem auerruncassint. Adhuc verò durius fortasse sit prudenti imprudentiq. Principi perinde consentire, mentem, aienti, neganti venalem accommodare, sensum animi ducem peruertere, quos deniq. ipse perperam odit perditos velle. Quoties id coram Satrapis detestatus, natura ipsa reclamante execrabar? Sed frustra, & surdis fabulam. Amici vt abstinerem nutu aduertebant, in speciem contradicebant, ne delatoribus obnoxii forent. Lepidum est quod narro. Delatus nonnemo, quòd Præsidem Regni Pactelisonaui toruiùs aspexisset (luscus erat) securi adiudicatus est; abreptum ab aspectu Principis, & iam ducendum ad supplicium, cuncti certatim verbis opprobriosis, creperes ictus minati, impetere. Ego miseratus hominis olim amici vices, forte intercessi, ac vt iniquā fortunam patienter ferret hortari blandius cœpi.

Tum apparitorum Præfectus, ſemihomo, & qui nuper ex patibulo ſe in aulam iniecerat, adulando, mentiendoque, huc progreſſus; horrenda voce inclamare, truceſq. oculos fœdè diſtorquere. Quid tu, inquit, mortalium audaciſſime ſolaris, quē Monarcha perditum cupit? Iam iam ſocius criminis pœnam dabis. Dixit, & obtorto collo ad Monarcham raptari iubet. Momento plures centenis accuſatoribus adſunt, deponūt me nullo eorū reſpectu, qui Monarchæ placituri, damnato ad ſupplicium inſultaſſent, inter manus penetraſſe, & morituro ad aures inſuſurraſſe, quibus ipſe arriſiſſet. Id quia in contemptum Principis redundaret, ridere ius, & poteſtatem iubentis, me reum eſſe mortis. Reſpondi, hortatum me, vt mortem miſer fortiter ferret; hoc ipſum, clamabant illi, eſſe contra mentem Monarchæ, ſed tamen plura alia noxia dixiſſe me iurabant. Inſtanti, vt quænam illa eſſent, in medium proferrent, aut neſcientes ad mortuum ſciſcitaturi pergerent; ludum improperant, & ridentem noua accuſatio-

ne petunt. Cæterùm Monarcha nutu silentio imperato, vt si quid amplius morituro dixissem enunciarem, seriò mandauit. Respondi facturum me libenrer, sed remotis arbitris, ne mysteria vulgarentur. Discesere omnes, & ego ex gentis more, quoties iuberet mentiri doctus, retuli: Tria me commendasse morituro. Primùm vt quo loco apud Inferos essent Monarchæ, & Satrapæ nostri, renunciaret. Alterum, vt si qui modus foret Monarchiæ etiam apud Inferos proferendæ, edoceret. Tertium, vt quidquid tandem istic noui accideret, certiorem faceret. Ita enim argumentabar; O Monarcha potentissime, magnam me apud te gratiam initurum, si quæ in cæcis illis Regnis agerentur, tibi indicarem; quando quæ in hoc mundo gerūtur, quamplurimi sunt, qui placendi studio partes præoccupant, & mendacijs exaggerata referunt, nunquam vt ego tempori adsim. Atque hæc summa sermonis cum morituro fuit, nouo tibi placendi studio, si verum amas. Probauit Monarcha ingenium, ac vt clam alijs,

quæ ex Inferis accepturus forem, ſedulo referrem rogauit, & mox patefacta porta, mirantibus, qui foris præſtolabantur Satrapis, me non ſolùm ſacris conſilijs, & ſcrinijs intereſſe iuſſit, verùm vt cauſas omnes cum abſoluta auctoritate cernerem, publicauit. Vidiſſes mutatos repentè plurimorum vultus, quibus mendacium, & adulatio cenſus erant; plauſiſſe alios, qui reſtrictam ad ſtabiles leges diſciplinam, amabant. E quidem ſoro vſus, indignos muneribus arcere, bene meritos fouere, ex Europæorum inſtituto æquitatem moderari, perſonas non acceptare: ita me Orcinis amici mortui oraculis moneri perhibebam. Quid plura? vt infanda delatorum capita deprimerem, ſexcentis vna nocte numellis medio loco locatis, interiectis inter ſingula centena quinis crucibus, ſpectaculũ Iuris edidi: totidem inſertis collis viſebantur adulatores, & ex Crucibus ſinguli pẽdebant delatores, qui propoſita, & iurata pœna talionis, probando defecerant, & mendacij, & calumniarum manifeſtò comperti. In his tres quo-

que

que Satrapæ, nuper Præsides Prouinciarum. Ita factum, vt deserta pene aula Monarchę videretur,' procul prehensatoribus, & reliquo hominum fuco, paucis admodum bonis, qui in munere suo versabantur, eiusdem conspectui sese offerentibus, Causam rarioris officij, & seruitiorum sciscitatus ille; deductus est vnde ex patentiori loco in forum prospiceret, attonitisq. oculis hæsit in numellatis, ac patibulatis, qui due id rei esset tremebundo ore quærens, audijt ex Accenso: hoc te spectaculo, o Monarcha recreat Cornelius, quem nuper extulisti: Si pergit, de Monarchia breui actũ est: sublatis enim adulatoribus, ac delatoribus, qui te variè erudiant, ignorantia, aut tædio tabescas necesse est. Motus ille ad hæc continuò acciri iubet, ac cur ita fecissem, rogare. Respondi, sic me iussum à mortuo, minis quoque tibi intẽtis ni citò paruissem: quòd præstaret nebulonum genus è medio tollere, quàm horum facinoribus damnata Innocẽtia Monarchiam probrosè regi: Nec me inclementer egisse, vita relicta ijs, quo-

rum ceruices numellę coercent,fame duntaxat emaciatis, & hi quidē sunt effrontes adulatores, qui victum, & honores meritis debitos manticulando adhamant. Cæteri qui ex furcis enecti pendent, gratiam tuam fictis innocētum accusationibus nundinari soliti, quod pœnas talionis iuxta leges Monarchiæ constitutas non pendissent, hac vice luerunt; fortunati, quòd vno, nec productiori supplicio perierint, maioribus digni. Ex hoc genere seruantur adhuc in custodijs, millenis ampliùs, quamprimùm directis addendi. Ita spero futurum, vt sublata paulatim hac nefariorum colluuione, me consule, & Iudice, Monarchiam stabilitum eas. Obstupuit Monarcha, nec quid contra redderet occurrit; diriguere & stipatores, quos inter Colosberadorus, de quo aliàs dictum, animo defectus, lectica delatus est; Paulo post coacto absq. me residuo Senatu, mutilo sanè, & manco, vt Iudicis officio cederem, decretum est; mox etiam iussus porrigere nomina designatorum ad Crucem, cū inter ea Colosberadorus quoque

hære-

hæreret, hic metu exanimatus, non ante fugientem ſpiritum reuocauit, quã audiſſet me ceſſiſſe. Et agebatur ſolertiſſimè de tollendo è viuis, niſi timuiſſent coalitò cum mortuis fędere funeſtiorem, quàm à numellis, & crucibus me facturum Monarchiam. Cuius rei nõ multò poſt, neſcio quid, ludicri ſpectaculi ſpeciem adſtruxit. Fortè Libanotius Ritanorum Principis Legatus, per confinia Solipſorum iter faciens, in morbum incidit, atq; etiam intra paucos dies vita functus eſt: Muſarbanus Collegam ſepulturæ traditurus, proximæ Vrbis Solipſorum Arontiæ gubernatorem Tirapherñu adit, rogat liceat ſibi in communi ciuium fano cadauer ſepulturæ mandare, & iuſta tanto viro ex more perſoluere: facturum ſe vt Libanotius Princeps tanti memoriam beneficij, regio præſtaret officio. Negauit Tiraphernus, & nequicquam iura gentium cauſatum, inhumanè reiecit: quid enim impenderet mortuis, viuentibus odioſus? Excanduit Muſarbanus, & conuictio iacto indignãs receſſit. Mox coacta ſuorum manu im-

positum carro cadauer, iunctis elephantis, pluribusque circum tædis accensis aduexit: vt prope mœnia ventum, custodes, barritu, & insolenti sub auroram luce territi diffugiunt, & Tipherno prodigium narrant. Is dum arma amens capit, suosq. excitat, Musarbanus interim, vi, patefacta Vrbis porta infunditur, & iam medio foro funus ducit, stupentibus ad inusitatum aspectum Arontiæ populis, quos nec tecta, nec fenestrę capiebant. Adest & Tiraphernus, inclamat retrò se agãt, nolle se peregrinis exuuijs religionem, fanumque suum polluere. Musarbano negligẽte insaniã, & qui funus agebant, ordine seruato, lessum prosequentibus. Ille manus admouet, & Sacerdotẽ thura parantem humi sternit, suosque vt vim tentent vociferando vrget. Tum Musarbanus tempus adesse ratus, socijs quid facto opus innuit, qui abiecta continuò pulla, vt parati erant, manus exerunt, nec tamen gladijs, sed facibus rem gerunt, in ora Solipsorum flammeos ictus vibrantes. Sistit interea funus, & qui in carro erant curatores,

ere-

erecto etiam casu, an studio cadauere, quasi ad spectandum suum trophæum, iaculabantur in aduersos, quidquid aut stuppæ, aut picis, aut cæræ ardentis funeri præpararant; eiulantibus Solipsis, quorum vultum, vel manus feruentes guttæ contigissent: neque hoc solùm, sed laxatis elephãtis, quos iam flammæ agitatæ ad ferociam accenderant; vbi hi aduersos proterere cœpissent, clamor ingens Solipsorum exoritur pacem deprecantium, nec se cum mortuis præliari velle ingeminantium. Ita plusquam panico terrore correpti dant manus. Ipse ante alios Tiraphernis, ambustis oculis, barba, mento, naso, auriculis, primus adorat, & facturum se iussa iurat. Sic pugna sedata, reclinato cadauere, funus perrexit. Cecidere ex Solipsis sexcenti; totidem vultu deformati, monoculi, barba, crinibusque deusti, nasis picatis, collisq. cæcomaticis. Ex Ritanis vnus è carro, dum fortius agit in subiectos proruens, solutis caligarum ligulis ridiculo spectaculo nates attriuit. Atq. hoc genus prælij, finitimis circum populis, diu,

&

& terrori fuit, & risui, sed Solipsis ingenti pudori, exprobantibus barbariem Tirapherni plerisque Principibus. Super omnia terruit Vibosnatum, quod rumore incerto accepisset, à mortuis Arontiam expugnatam. Id Lucij Cornelij factione ex nupera offensione obuenisse suspicatus, ne quid simile Regię suę intētaret, hominem lenire, & pristinis honoribus ornare instituit. Verùm paulò post certior factus, destitit. Missis quippe à finitimis, qui docerent, & Tiraphernum inhumanitatis accusarent de eo in ordinem redigendo cogitauit. Quare communicato cum Satrapis cōsilio, perpetuis vinculis mancipandūm decreuerat, nisi fuisset, qui hominem adeo deformatum, & cui timor ex ea rixa fixus, vltro spiritum extrusurus erat, parcendum esse persuasisset; proinde vacaturo à munere, grauius nihil actum est, quàm vt pudori suo relinqueretur. Porro tum ipse, tum residui Solipsorum sæpius testati sunt, se non tam elephantum, alioue terrore perculsos concidisse, quàm, cum erectum è feretro cadauer, cominus exi-

ſtimaſſent faces vibrare; tum ſibi viſum incōſultum pugnare cum ijs, qui mortui quoque bellaturi forent. Ridiculi homines, orbi terrarum leges ſe dare ſomniant, neq. tamen diſcernūt inter laruas, & veros vultus. Placuit hæc deſcribere memorando magis ſtratagēmate, quàm cum Haſtingus ille Danorum Dux tot ſcriptoribus decantatus Lunam Liguriæ Vrbem imaginatus Romam eſſe, obiecto per dolum funeris ſui ductu, diripuit, non facibus, ſed gladijs ciues interimendo.

Comitia, & Conſultationes Solipſorum.

CAPVT XIV.

COmitia Solipſorum duplicis ſunt generis; Maiora, quæ generalia vocari lubet; Minora, quæ ſingularū Prouinciarum. Illa rariſſimè, & niſi in Interregnis ad nouum Monarcham legendū vix coguntur. Vacante porrò Monarchia, Præfectus Prętorij auctoritate Vicarij ius dicit, & ex omnibus Regnis euocat Satrapas, quibus in eligendo ſuffragiū eſt. Ij omnes cō-

ſtituto

ſtituto die in Regiam côueniunt. H c præmiſſis, dir s, & execrationibus ſi quis vel ſecreta euulget, vel in non idoneum conſpiret, in conclaue numeroſiſſimi ſe abdunt, adhibitiſq. cęrimonijs, & ſui ritus carminibus, tandem ad plura vota nominant, quem Monarcham eſſe cõtigerit. Nec multum ambigitur, præiudicata iam ſorte, quando ex defuncti Monarchæ arte, res ita diſponuntur, vt non eligatur, niſi quem ipſe deſignarit,nemoq. illo dignior communi errore cenſeatur. Solent enim Monarchæ vnum, alterùmue ad ſuum ingenium factos præ ceteris, omnibus muneribus ijs adhibere, è quibus proximè gradus fit ad ſolium: His verò diſpoſitione Monarchæ alternis ſibi in eadem prouincia ſuccedẽtibus, alijſq. excluſis, & in ordinem redactis: conſequens eſt, vt Satrapæ electores, non in alios colliment, quàm quos dictis honoribus perfunctos norunt: quippe viri ſapientes perſuaſum habent idoneos non eſſe Monarchiæ regendæ, niſi qui Præſides Prouinciarum malè, an benè eas adminiſtraſſent. Quo pernicio-

nicioſo errore fit, vt ex duobus, tribuſue nauci homellis, non alio talento, quàm fauore Monarchę, prę-ter meritum conſpicuis, eligatur qui veſtigijs defuncti inſiſtat, & ſexcenti poſtponantur, qui tametſi regendo Monarchæ ignauia, nō fuerint vnquā adhibiti, eam tamen ſapientiam, & prudentiam ad moderandum afferre queant, ad quam illi craſſiſſimæ Mi-neruæ, & nunquam ſatis dedolandi peruentores, aſpirare nec ſciant, nec auſint. Sed hoc eſt ingenium verſutæ philantiæ nolle poſt ſe regnare melio-res, qui rebus reſtitutis famam defun-cti obſcurēt, neq. interim magniface-re, quidquid Reip. ſucceſſoris inertia detrimenti faciat. Ad Comitia redeo. Monarcha electo, fit illico tympanis pulſatis cōcurſus omniū, & genu fle-xo, libatiſq. dexterę oſculi geminātur applauſus, nihilque non terſæ adula-tionis ingenioſè funditur, tanta am-plificatione, vt nō humana induſtria, ſed diuina manu rectam ferant homi-nis electionem, manifeſtis portentis oſtenſam, quod nempe illa nocte non pluerit, quod ſub auroram moloſſi la-

trarint, quod ad egressum noui Monarchę ex conclaui, muscæ, culicesq. frequentes præuolarint, & id genus plurima, quæ deinde compositissimis verbis, dicto, scriptoq. in vulgus sparguntur, ac præsertim è concione confirmātur, singulos laudatores Monarcha paratis ad id præmijs donat; præ alijs habet, quos adulando excelluisse iudicarit. His, penes ipsum stata stipendia numerantur, nec vnquam à latere amouentur, nisi cum honoris causa in Prouincias eunt, ijdemque omnia apud Monarcham possunt, solertissimi voluntatum, voluptatumq; coniectores; vnde & alijs fortunam perinde parare, & destruere callidè norunt, vt nisi his omni ope, & studio tibi deuinxeris, spes omnis iucunde viuendi decollet necesse est. Quod ad minora Comitia spectat, ea singulis lustris coeunt, latisq. suffragijs legunt, quem ad Monarcham referēdi causa mittant, & cauetur in his quàm maxime, ne quid in deliberationem veniat, vnde Monarcha notari queat, dissimulato interim publico malo. Cōueniunt proinde ex omnibus Regnis,

& Prouincijs frequẽtes ad Vrbem regiam,& ſingulis, Monarchę dona eximia ferunt, argumentum honoris, & deuotæ ſubiectionis. Vbi in ſecreto conſilio capita conferunt Princeps negotiũ, propter quod vel ſolum tractandum miſſi venerunt, ad roganda videlicet rebus quàm maximè poſcẽtibus Comitia maiora, ſtudiosè celãt, cauentq. vnicè, ne vel mentionẽ inijciant,certi de offenſa Monarchæ, quẽ dictis comitijs repurgatum eãt. Quod ſi Monarcha ipſe callidè ſimulans inſtet, negant illi perfrictè, & præfractè, operæ pretium eſſe, cùm omnia rectiſſimè habeant, & à ſagaciſſimo, omniumq. mortalium ſapiẽtiſſimo, ac planè Diuino Monarcha, ſupra omnium Numinum prouidentiam gerãtur, cui idcirco Neſtoreos annos optant, atq. vt in Comitijs quibus Maioribus ſolet, omnia in poſterum etiam ex arbitrio regenda commendant; Et hinc Ilias illa tot bonorum. Hic finis Comitiorum: in quibus ne tot impenſis nihil egiſſe Satrapæ exiſtimentur,ad retrimenta quædam negotiorum redeunt, & ſeriò corã Mo-

narcha deliberant, vtrum in posterum physitergia in Ciuitatibus linea, an chartacea esse oporteat; Anfrixoria ahenea, vel potiùs ferrea ad artocreas adhibenda. An equitando micturos in itinere, spongia potiùs quam lagenula vti conueniat; pluraq. huiusmodi, quę recensere perlongum esset. Ita demum consilijs, & cõstitutis in Acta redactis, & Monarchæ sigillo, manuq. munitis in Prouincias redeunt, & pręclaro de gestis fuco subditis anhelantibus ad res nouas facto, Reducialia læti celebrant. Hæc dę Comitijs. Ad Consultationes quod attinet, nihil illis frequentius in aula Monarchæ, vt his fere dies, noctesq. traducãtur, admissione interim Principibus quoq. viris exclusis. Sunt item eæ maiores, & minores: hæ quot ferè diebus; illæ ter in hebdomada habentur. In his Satrapæ cum suis honoratis adsunt Monarchæ, & de Prouincijs suæ fidei commissis referunt, quæ à Præsidibus Prouinciarum perscribuntur, tractãtque singuli, singularum negotia. In Maioribus omnes vnà Curiæ Satrapę conueniunt, & de omnibus Regnis Mo-

Monarchę ſubiectis cõſilia capeſsũt, quæue in rem opportuna videtur decernunt. In omnibus vniuerſim deliberationibus, ſcopus vnus eſt, dilatatio Monarchiæ, & Monarchæ exaltatio: medio Principũ per idoneos Legatos expectoratio. In quibus eligendis, rogantur à Monarcha in ſpeciem Satraparum, ſuffragia, ſed reipſa nutu Monarchæ iam pręcepta. Solet enim, vt hominem ad ſalem ſuũ natum mittat, huiuſmodi fere oratione præoccupare. Venerabiles, & nobis fideles Satrapę, Prouincia, & Regna Traburcana egent nouo legato, & Præſide; nobis prę omnibus eſt Dorius Doridontius, placet tamen & veſtras laudationes audire. Tum Satrapę ceruice prona, vt vulpes in fabula, coram Leone, impræmeditati annunt, laudantq. Dorium, vix dignum Agaſonem, & Monarcham à ſapientia efferendo, perorãt. Eum nempe aut locutum cum Ioue, aut Iouẽ in ipſo, nihil eius conſilijs eſſe ſapientius, nihil perſpicacitate magis prouidum. Ita naribus velut annulo inſerto trahũtur ad votum Satrapæ, fitq. Dorius Legatus

Pro-

Prouinciæ, qui nuper à deiectionibus, ollisq; tergendis faciebat. Similes sunt proportione quadam Præsidum in Prouincijs, cum suis officijs, & optionibus, & Gubernatorum in Vrbibus, eâdem norma, & fine, congressus. Et hæ quidē Maiores vniuersim censentur consultationes. Aliæ minores, vel secunda cō silia habētur in Aula Monarchæ, & singulis per Regna, & Prouincias Præsidum, Legatorumue domicilijs, coram Vicarijs, & certis Accensis, in quibus ea fere aguntur, quæ ad mensas, & reliqua Aulæ ministeria spectant; An quot fercula apponuntur, tot pocula adhibenda: An catapotia quæ vocant Regia contusa, & decocta, præterquam Monarchæ, & Satrapis passim porrigenda. An tempora prandij, & cœnę producēda. An recta cęna more antiquo accumbendum; cultri singulis trimestribus ad cotem ducendi; & sexcenta id genus. Verùm hic non omiserim dignam maioribus rem Comitijs, etsi minoribus peracta sit. Venerant missi, à Sencestanis populis, rogatū; liceret eis frigidam ex proximo Murauerij puteo

haurire, quòd aqua paluſtris, cui ha-
ctenus malo ſuo aſſueuiſſent, inſuauẽ
præberet potum, & præſertim Sirio
vrente, maximè inſalubrem. Nega-
uit Monarcha, audientibus, & lau-
dantibus Satrapis, & inſtantibus de-
miſsè Senceſtanis referri iuſſit. Maio-
res eorum hoc potu paluſtri à ſæ-
culis vſos, nunquam ea de cauſa,
morbidos fuiſſe, nedum mortuos: prę-
ſtaret porro eorum æmulatione for-
titer, ac patienter durare. Commo-
uit vnum ex miſſis (Monacuſio no-
men) tam iniqua repulſa; Et illico in-
uidioſo Elencho retundens; præſtaret
ait, & Monarcham prædeceſſorum
ſuorum exempla ſequi, quorũ nemo
Regia quotidie potione Dianorum,
magnis ſumptibus parata vſus, diu
nihilominus prouixit. Quod ſi à ſe fa-
cit tantis impenſis, cur ſubditis ini-
quior eſt, quibus frigida præterquam
labore baiuli, pretio nullo conſtat.
Nõ defuit ſolertia nuncio, neq. fides,
continuoq. ſequuta vindicta, vt Mo-
nacuſius exularet, nec niſi eo vita fun-
cto Senceſtani beneficiũ frigidæ ſen-
ſerunt, ceſſante Maiorum reſpectu, &

E præ-

præceſſorum apud Monarcham, de more ſuo, cum Satrapis non remittentem.

Induſtria Solipſorum in Monarchia propaganda.

CAPVT XV.

Diximus ſemel omnia Solipſorum tendere in Monarchiam proferendam, & Monarcham extollendũ. Id ſane meris artificijs vnicè procurant: quidquid vnquam boni tentur in moribus peregrinis, ad ſe deriuant, nec aliunde accepiſſe, ſed felicitate ſua ſe adinueniſſe gloriantur. Id iam in Gymnaſijs quoq. vſuuenit, vt compilatas deſcriptaſq. ſæpius ex verbo Europæorum, Aſianorùmq. doctrinas, ſuas faciant. Ita Scriptores innumeri in dies, vt fungi enaſcuntur; & ſi quid ipſi noui ſuo marte cudunt, paradoxis ſcatet, vt mare conchilijs. Fuit, qui inuentam à ſe nouam, vt videbatur, quæſtionem profligaturus, vnius anni ſdiſpendio diſcipulos onerauit. Quærebat verò, *An barba felis*

vnius

vnius esset speciei, cum proboscide elephantis; cuius quæsiti appendicem problematicam edidit, *de antiquis Heroibus in culices conuersis, vt hastis amentatis in Gigantes pugnarent*. Ad filum redeo. Manet Monarcha Prantaticuræ, suæ Regiæ perpetuò affixus, nisi cùm animi gratia aliquot lapides secedit; vnde ad visitãda regna, nunquã seipsum effert, sed cum potestate mittit viros plerumq. flocci, quorum ingenio res Regnorum stat, caditq. Regna, & Vrbes nõ continuo territorio, sed spatsas per exterorum Principum Prouincias habet: plerumq. in meditullio; ita se miro astu, & vallare exterarum Vrbium custodia, vicissimq. in eas sub iugum ducendas velut è specula, iactant intendere; & hactenus admirabili successu, modicisq. quod huc spectat expensis eualuerũt, valebuntq. in posterum, nisi Principes Officij admoniti seruitutem imminentem auertant; si tamen Monarchia scindi iam cœpta non priùs exscindatur. Hoc statu non sua solùm, sed omnium aliorum Principum gesta, arcanaq. consilia callidi venatores

reſciſcunt, & Monarcham per occultos veredas edocent, nec quicquam tutiùs, certiùſq. reliqui Principes, quam ex ore Monarchæ aſſequuntur: Habet hic Emiſſarios vbiq. ſagaces, qui Principum animos capere docti, vltro in conſilia ſe penetrant, & præceptæ opinione ſapientiæ trahunt, quò volunt, ſcilicet ſpecie in amicitiam Monarchæ, re in obſequium, & ſeruitutem. Horum diligentia totus Orbis facile Solipſorum ſceptro hactenus paruiſſet, niſi effrænis dominandi libido proſperos ſucceſſus corrupiſſet. Qua Principes animaduerſa, tempeſtiuè cauerunt, præclaro honeſti prætextu, nolle ſe tanti Monarchæ abuti gratia, vnde & Emiſſarijs paulatim viam præſtruxerunt. Quare cùm cœpta lentiùs procederent, monui clam Monarcham, moderaretur animo ſuo, futurum alioquin, vt præſumptione Emiſſariorum, qui omnia auderent, prouocata Principum conſpiratio Monarchiam, aut euerteret aut certe humiliaret: Sat notæ iam Solipſorum artes exteris Principibus, adulandi, fingendiq. technis pre-

pretium reliquere vilissimum. Addidi si meliora optaret sub manu, mihi esse consilium, paratumq. exequendo studium, id esse; vt admissa Euangelij prædicatione Romano Pontifici se populumq. suũ, & vniuersam Monarchiam exemplo aliorum Regum, & Monarcharum obstringeret. Hic ille graui supercilio interrumpens. Nõ est, inquit, e dignitate Monarchæ Solipsorum vlli se obstingere, qui omnes sibi subditos velit: cæterum libenter Romanum Pontificẽ secundo loco se habiturum, socijq. & commilitonis appellatione decoraturum, si ipse legibus politicis Solipsorum honestè pareat immuni Euangelio. In hac forma daturum se tabulas authẽticas, missurùmque legationem, si primus eam Romanus Pontifex decenti submissione imploret. Plura in hunc sensum dicere parantem tussis inhibuit, me verò intestina commota officij monuere. Post horam reuersus, potentissime, inquam, Monarcha, meliora refero, quid si Romanum Pontificatum ditionis tuę facero, quid præmij abstulero? Ad hoc

ille velut è veterno curarum repente experrectus, & altùm ridens. Dum viuis, inquit, secundas; demortuo me, vt primas obtineas lege saxo. Cui ego malim mille capita delatorum habere in præsentiarum, quàm ad futura ambigere, & intutò aspirare. Verùm ne consilium fuerit internecinum, viuant miseri, dum tuo bono, forsan & adulatores aliquando resipiscent. Hoc ergo cape consilium. Ex omnibus, quibus abundas fingendi, simulandi, mentiendi gnaris, mitte Romam, qui se in Aulas Purpuratorum callidè insinuet, & sapientiæ famam aucupatus, Religionem quoq. Christi omnibus omnia factus studiosè repræsentet, tectis interim mente, Solipsorum Sacris, ita in omnem sectam paratus, si quādo occurrat scripto sententiam edere, cautè mouerit, in quam partem sacer Senatus inclinat, in eàmq. ipse pedibus contentim eat: quidquid animus veri in diuersum trahat; Ita futurum est, vt placendi studio, doctrinæq. opinione vulgatus, facile in Purpuratorum collegium irrepat, ijsdemq. artibus tan-
dem

dem ad Pontificatum ascendat. Id si fuerit, fuerit verò citra dubium, Romanæ Ecclesiæ, Principatus potentię tuæ cedet, accedet. Et ne se Emissarius fallat, duplici hominem sacramento astringas, vt iam Purpuratus, Sacri Senatus consilia quæuis arcana, nullo secreti vinculo obstante tibi pandat, & Pontifex Renuntiatus nihilominus obsequio tuo maneat obnoxius. Habens sensum consilij: deinceps vtere foro tuo. Audijt exultabundus, datoq. osculo, immortalitatem spopondit. Postridie coactis Satrapis euulgatòq. pectoris arcano, cùm omnes miro cum plausu assēsissent, diuinitatem gratulati, delectus ex omni numero est Salinus Geuilcsius, ad omnem horam, mentem, dictum, factum ipse factissimus, qui Vrbem æternam copiosus peteret, atq. in eam rem feliciter intenderet, additis etiam ex ordine plebeiorum fidis, & catis latronibus, qui gestorum omnium obseruantissimi Monarcham edocerent.

Varij rerum apud Solipsos euentus.

CAPVT XVI.

SAlino Profecto in Europam, Monarchæ, & Satraparum animos curæ angebant, ne aut spes falleret, aut si Salinus ad Pontificatum peruenisset veteratoriè illuderet, vtpote venalem habens opiniosissimam in cōtraria mentem, & placendi studia omnia probantem. Quibus dum æstuaretur, certatim aderant, qui sales ferrent. Et ibant quotidie in forum, & compita, qui eos à peregrinis nundinati Monarcham oblectarent, forte aduenerat circulator Ægyptius: hic in media platea ligneo crocodillo insidens, de Luna gerras ferere. Aiebat Lunam aliud nihil esse, quam ingētis rotōdi casei formam, cuius quotidianum decrementum in Deorum conuiuia cederet, quoad veteri absumpto, recens per menses apponeretur: eadem forma ac magnitudine. Quæ fabula ita Monarchæ arrisit, vt accersitum coram audire, cupido incesserit. Venit ille, auditùsq. & multis inter-

terrogatus, reddidit se eam doctri-
nam, ex iis quibus comitasset accepis-
se, qui præterea profiterentur in Cœ-
lo campos esse, lacte, butiro; & melle
manantes, non nisi ad lacticiniorum,
frixorum, & dulcium iurulentorum
vsum. Illos pone adesse in foro, di-
cturos plura inaudita, si Monarchæ
luberet. Dictum factum: vocati, &
admissi Monarcham primùm adora-
re, vultu sub tristi, sed qui Philoso-
phos decet, macie reuerendo; mox
Senior os patulum in hæc verba laxa-
re: Saluus sis Monarcharum maxime,
nostra, tuaq. si sunt Numina te sospi-
tent: de Cœlo seruauimus, meditari
te Regnum proferre, vltra quàm olim
bella Gigantum sese explicuere. Ad-
sumus opportuni si audias, & Regnũ,
de quo dixit Ægyptius ditioni tuæ
subdituri: simulq. exhibent auro, ar-
gentoq. pictas affabre diuorum ima-
gines. En ciues Regni illius quàm
decori, quàm vultu amabili, & augu-
sto: breui tibi sacramentum dicturi;
mox & horologia promũt curiosè fa-
cta, & demẽsa diei, noctisq. spatia tin-
nule loquentia. Hæc aiunt manu no-

 stra

ſtra fabricata,ſolis curſũ ſignãt,morã-tur incitant vt lubet: vnde ſcias, quæ noſtra in rerum vniuerſa poteſtas, experimentum poſtridie capturus. Mane deſcriptas vario colore in muris editioribus horas ſolares, ſignàq. cœleſtia monſtrate, & reſpondentes adamuſsim cum vmbra gnomonis lineas,ſonanteſq. momentis ijſdem ex aduerſo malleolos cùm oſtendiſſent, attonitum reddidere Monarcham. Et roganti quid præmij vellent, nihil aliud aiebant,quam de Regno Cœleſti pro concione verba poſſe facere. Annuit, & poſtridie coram frequẽtibus ordinibus de gloria Regis,de opulentia Regni, bonorum omnium affluxu, malorùmq. abſentia copioſè dixerunt; conteſtati, facturos ſe Monarcham eius Regni Tyrannum,ſi dictis fidem haberet. Quibus cum prurituacceptis, viciſsim ille promiſit, adepto eo,permiſſurum ſe eorum poteſtati Solem, Lunam,& Stellas, ac vt regendo tẽpori perpetuò præeſſent. Conuenit vtrimque, Mox iſti cõcionales facti, nec tempus, nec modum ſeruare, ſæpius excedere, & ſua horologia

 logia

logia suo sensu moderari, rariùs contractis, sæpissimè productis ad incerta spatia sonis. Sed enim deprehendere dolum, quibus aures ad ventrem Satrapæ; sensit, & Monarcha inanis, ad quem esurietes Satrapæ; homines isti, quos dominio Solis, horarum, & temporum donasti, si nondum inito Cœlo, miserè adeo nos vexant; quid facturi sunt eo adepto, nihil propiùs, quam vt productioribus horis fame, contractioribus apepsia necent, te quoque tuo Regno, quod in præsens possides exuturi. Expedit proinde rescisso pacto, quamprimùm eos tota Monarchia facessere. Dum deliberatur, adsunt alij, & admissionem petunt, dicturi quędam ad palatum Monarchæ. Introducuntur homines barba hispidi, cannabo cincti, nudi pedes, vertices rasi, epomidibus à tergo pendulis, & adorato præbent humilia dona, cæras figuratas, chordulas contortas, imagines chartaceas fumo tinctas. Quas vt aspexit Monarcha. An & hi, inquit, Cœli ciues? quàm dissimiles prioribus? nisi forte plebeios referant. Iterum, num & vos pro-

mittitis Cœlum, si fidem habeam? affirmantibus illis, qua possent, si permitterentur Euangelium docere. Cōsensit, sed addito pacto, ne Solis, Lunæ, Stellarū, vlliusq. temporis dominium vsurparent. Mirantibus illis, nec simile quidquam affectantibus permissum loqui. Illi postero die coram Monarcha, & Satrapis de peccato primi hominis, de redemptione per Christum Crucifixum breuiter, & neruosè dixerunt, prolataq. in medium effigie Crucifixi, omnibus non admirationem minùs, quàm horrorem incusserunt: auditiq. clamantes, aut delirare, aut mentiri centonatos istos garrones, qui Regem Cœli Crucifixum vociferarentur, quem priores gloriosum prædicassent, nisi hic plebejus sit, diuersus ab altero, & obnoxam plexus cuius Hæredem indecens est esse Monarcham, vel si dono cederet. Tum acciri iussos Monarcha, cū mente sanos, & verbis simplices depræhendisset, priorum vafrамentum coniectans, vt dolosi honorum, & opum manticularij à fuga retraherētur, mandare. Verùm illi iam excesse-

rant nunquã redituri: nec meliorem Centonatis locum reliquere, quod laus Crucifixi Regis barbarorum auribus grauis, & absona esset. Vt nihilominus in Regno manerent, quotidiana stipe victuri, nullisq. noxij ob causam continuò memorãdam, permissum est.

Salini Genilosij ex Europa litteræ.

CAPVT XVII.

FOrte adfuere ex genere erronum, portitores litterarum, compresso fasciculo, missi ex Europa à Salino, immani pretio angariati. Is inter alia renunciabat Vibosnato de prospero suo in Vrbem aduentu, de bene cœptis, postquam simulata religione baptismate tinctus in Vaticano fuisset, de annua pensione constituta, in honorum sustentationem, de opinione doctrinæ antecapta, cæterisque præsidijs ad sublimia gradum ostendentibus, nisi fortasse fata fauorem Purpuratorum corrupissent. Id verò, aiebat, se metuere ob non paucos, qui

à Solipsis proscriptis huc euasissent, & coram Principibus Europæis turpissima nota nomẽ Solipsorum traduxissent, irritatis omnium animis, qui nisi euersa, vel depressa Solipsorum Monarchia, quieturi vix forent. Nec sibi è re videri, vt respondeat, vel excuset, ni fictionem prodat, sed magis vt vituperet, quando ipsi proscripti, Salini potissimùm auctoritate, dictis suis robur sufficiant. Facturum se nihilominus si possit, vt clanculario scripto in vulgus sparso refellantur. Pergit deinde ad obiectorum præcipua capita. Solipsos nulla nedum gentium, sed nec naturæ lege viuere; omnia Monarchæ libidine constitui, hominis nec ore, nec pectore constantis, semperque iniusti, vt qui modestos premat, insolentes foueat, cuius gloria sit mancipio habere ingenuos, dominari velle plebeios, nulla præmia præclarè factis, supplicia peratrocia decernere minimis erratis, nullo iuris processu, sed temere, & perperam iudicare, fictè agere, idem affirmare, idem negare, iniquos delatores impune seruare; verbo, regnũ

im-

impotenti affectu regere, leges omnium gentium sus deque habere, se vnum mortalibus omnibus efferre, ac vt orbem terrarum sub iugum ducat, omni studio contendere. O quàm mihi metuo, aiebat hoc loco Salinus, ne coniecto aduentus mei scopo, luam proditoriè; sed hactenus cautam seruo mentem, tuis, tuæque Monarchiæ visuperatoribus obsecundans. Illud etiam acerbissimæ iniquitatis plenũ esse dicũt; plerumque per multos annos dirè plecti miseros, nulla eis caussa indicata cur patiantur, ne aut iustitia se tueantur, aut innocentia. Interdum verò ex leuissima culpa, quæ verbo emendari poterat, Monarchæ, & Satrapis inuisos, tametsi aliàs dignissimos, abstineri perpetuò ab honoribus, & muneribus, ipsis inscijs, nec monitis cur negligantur, eoque tabescentibus. Denique complures nulla legitima suspicione vocari in discrimen honoris, & famæ, & luere extrema omnia, nulla admissa defensione innocentiæ. Quæ si demum aliunde pateflat, non ideo meliorem fieri conditionem, sed laxata duntaxat

xat pœna permitti vitæ ærumnosæ; cæterùm, nec absolui, nec in integrū restitui, nec alio præmio constituto, hærente semper ignominia, vexari: idque fieri, nec vel calumniatores iniqui, talione, vel leuissimi cognitores pudore teneantur. Quæ omnia non nisi ex temeraria summæ potestatis præsumptione, iurisque omnis humani, & virtutis illius, quàm hic charitatē vocant nos isthic nescimus, ignorantia committi clamant. Iam & hoc in summa calamitatū numerant proscripti, se nunquam non iure potiores, semper tamen causa excidere; quòd turpe existimetur à subiectis vinci superiores, minusq. mali iustitiam vulnerare, quàm his notam infligere. Et ne vnquam, siue conqueri in posterum miseri, siue gloriari vincentes possint, eos quàm longissimè relegari extra Solis, famæq. vias, vt ne audiri aliquando queat, in rerum natura alicubi sint, an penitus extincti. Aiunt horum omnium malorē fontem esse Monarchæ Solipsorum perpetuitatem, quasi qui omni iuri superest; hoc ius ipse sibi constituat, æternum tegē-

re,

re, nec vllius Numinis, aut hominis supra se potestatem agnoscere. Vrgent proinde, vt collatis Europæarũ viribus Solipsorum Imperium aut exscindatur penitus, aut limitato Monarchæ tempore castigetur. In quam rem implorata Papæ (sic Romanum Principem vocant) auctoritate, omnia confecta putant, si his humiliato Monarcha aditum ad Solipsos Euangelio patefaciat: nec est argumẽtum præstantius, quod Papam ad bellum Solipsis inferendum, Principesq. Europæos permouere queat. Pergit Salinus se non dubitare suum quoque consilium à Purpuratis periclitãdum, nec sibi aliud mentis esse, vt mentem non prodat, quàm dicta proscriptorum approbare, & Europæorum regendi rationem laudare. Hi enim aut in regnis succedunt nati Reges, & legibus Regni vtuntur, nil perperam agentes, sed prudentum responsis auscultantes: aut à populis leguntur, & temporanei sunt, vel si perpetui, seruare leges iurãt, suaque sponte coercentur, & sapientum consilijs reguntur: Nemo vnus est, qui omnia solus velit,

velit, ausit; sed neque Papa, qui quēadmodum Europæi perhibent. Numinis æterni dispositu perpetuus est, & omni legi humanę exemptus, quicquam nisi ex consilio sui Senatus plerunque agit. Idipsum cernitur in Sacrorum cœtibus, quos hic Religiosos appellant. Hi aliquando perpetuos dicuntur tulisse Hegumenos, sed quā damnosè experientia docuit: & ne in posterum durarent, iudicio Papæ perfectum est: neque hactenus visum, vt contra, ex temporaneis transirent in perpetuos, quod id nihil vnquam compendij, semper damnari plurimū rebus attulit. Aiunt quippe hanc perpetuitatem ferre secum, vt pauci admodum reddantur ad regendum idonei, longæuitate Monarcharum spe sua fracti, ac interim Monarchæ omnia miscētis potestate variè exerciti, vt paucis, nec præclaris aditum struat ad Regnum, scilicet quos sui moris esse nouit, nec ab exēplo discessuros. Contra temporaneis; per momenta ob oculos animumq. versati, vt breui decessuri, meliorem successoribus relinquant Rempublicam, ac interim
mo-

modeſtè imperent, memores conditionis ſuæ, ex Regno oblata mox vacatione in ordinem redigendi. Idque vnicum, & ſalutare cēſent remedium eſſe Monarchis officio continendis. Præterea iuſti tenorem non ſanctiùs ſeruari poſſe contendunt, ne indigni aſſumantur, optimi deijciantur; tota Monarchia nullo æquimento paulatim ad nauci homines redacta; quando, & vitia, & virtutes ad libitum finguntur. Quæruntur nimirum proſcripti, ſe non alia de cauſa eiectos, quàm iuris, cùm flagitarent, non ſeruati, idq. capitale ſancitum, ſi flagitaſſent, cū interim ob minimos exceſſus plecterentur accerrimè, quādo omnium licet diuerſiſſimorum errorum paria eſſent vocabula; vt perinde reus Maieſtatis poſtularetur, qui pirum comeſſet, & venenum propinaſſet; muſcam, aut bouem occidiſſet. Quæ omnia ex ignorantia Iuris, an inſolentia arbitrandi promanent, in medio eſt: Duo tamen pleriq. præcipua expendunt contrahendi Imperij momenta; Alterum graue ſanè, ſenectutem durantis non ad mentem, ſed ad vitam

inua-

inualidam, vnde prona ſint omnia ad labefactationem, nullius interim auctoritate legitimè recta Republica, ſed imbellibus deformata cōſilijs: Alterum longè grauius, ſi quæ prauitas; vitio longæuè Regnantis inualeſcat, vix futurum ex ſucceſſoribus, qui diſtorta ad normam reducere, labentia ad ſtatum erigere queat, quando vel vnius anni tortitudo plurium annorũ rigorem requirat: cum temporaneus interim Magiſtratus, etſi prauus, & tortus, non tantùm deformitatis, aut enormitatis afferat, quin vnius, alteriuſue ſucceſſoris prudenti regula valeat emendari. Ad quæ argumenta, inquit, Salinus, cùm vix eſſet, quid pro Solipſorum Monarchia reponi poſſet; Ambitio ſe obtulit: pulchrum quippe videbatur, arcere honorum prenſatores, qui circumſcripto breui tempore principatu, capita elati, occultiſq. artibus ſceptra venati, Regnum pluribus dominis obruerent; quãdo vel in minimis difficile eſt ferre æmulum, nedum parem. Sed reſponderunt proſcripti, lege coerceri poſſe ambitioſos ſi deprehendantur,

nec

nec deesse supplicia saluis iuribus; quamuis ex horum affectatione non plus damni oriri certius sit, quàm ex diuturnę dominationis absolutę assue tudine; quæ, si competitores semper impellit in vota noui magistratus, tum interdum diu suspensos animis, in malum prouocat diu regnantis. Quin verò expedire putant, plures esse qui ambire modestè norint, nec damnosum esse Monarchiæ, imo maxime honorum, multos habere regno pares, nec in vnius miserandi capite sortem omnium, & fortunam publicam miserè errare. Hæc fere, & plura Salinus in litteris, manu quoque & fide lateronum firmata. Quæ coram Satrapis lecta, diuisos omnium animos mutuò se contuentium cōsternarunt, me tu præsertim belli impendentis, quòd suspicarentur pręuentas à Papa plagas, quas Monarcha Solipsorum capiendo Romano principatui, dolo tetenderat. Quare Comitia Maiora indicenda suadent, vt quid facto opus esset, ne Solipsi humiliarentur, maturè deliberaretur. Nec defuere, qui Salinum in animos Europæorum pene-

trantem, nō extra dolum malum esse conijcerent, eumdemq. si fors ferret splendore purpuræ captum, primum fore Solipsorum Monarchię, hostēq. infensissimum. Sed hæc hactenus. Interim vocatis clam Centonatis, quos hac de causa detinuerāt, suasere multis promissis, vt pars profecti in Europam, Principibusq. callide expectoratis, si quid aduersum Solipsorum Monarchiā suscepissent, iniecta suorum Numinum religione conarentur auertere, & meliora de Solipsis ingererent. Quod si perfecissent, futurum in Regno eorum generationi perpetuum locum, & gradum, liberumque per omnia genera commercium. Arrisere illi, cum lubentia paratissimi officij, certò recipientes, facturos se, vt Europæi Solipsis temperent, nec desiderare artem conciliandorum, sæpius iam feliciter periclitatam, semperq. sub manu esse cōsilium versandi in vtramq. partem, procul omni suspicione doli, quē si mens condat, habitus arcet. Europæos longè positos, nunquam, nisi per nubes incantamentis rectos, ad Solipsos saluo milite

lite traiecturos; cauerent potius à finitimis, ne isti collusione turbas facessant Europæis morem gesturi, qui cætero qui ad arma in se conuertenda proniores sunt, quàm remotis populis, magno cum dispendio inferenda. Hæc Centonati: quibus abituris datę sunt plurimæ voluminum centuriæ, quæ Solipsorum præclarè gesta, laudesq. à sæculo incomparabiles loquerentur. Scilicet inter proceres, & Principes Europæorum dono distribuendæ, vt vel inde constaret de vniuersa rerum natura longè excellentius meritos esse Solipsos, quàm vt quispiam mortalium ipsis male velle possit: idq. vt meditata peroratione Centonati omnibus contestarentur imperatum. Sed iam reliqua ad huius Monarchiæ propagationē spectantia inspiciamus.

Coniugia Solipsorum, & liberorum educatio.

CAPVT XVIII.

Coniuges Solipsi tot habent, quot alere possunt, nec tam adolescẽ-

tes, quàm adultas, sæpiusq. anus decrepitas, & has, (quod monstri instar meritò mireris) fœcundissimas, raroque abortientes, imò sub ipsum exitum vitę copiosiùs enitentes. Hę porrò omnes concipiunt, non coitu, sed verbis, & afflatu, pariuntq. non vtero, sed manu, contra aliarum mulierum naturam. Admittunt & ipsæ plures maritos, sed tum minus fœcundè pariunt, minusq. gratum edunt partum: vniuersim verò nullum certum pariendi tempus habent, sed modò citiùs, modò tardiùs enituntur, interdum Elephantinum partum superant. Eò certè maritis gratiores sunt; quò citiùs, & sæpiùs, & copiosiùs pariunt, quamquam vltimæ senectutis partus subinde inter gratissimos habentur, & felicissimos. Editos liberos, non vxores, sed mariti lactant lege Solipsorum, nutriuntq. ad metas vsque adolescentiæ, tum alijs commendant formandos, sed non extra tribum; postq. iuuentutem exactam, virilem ætatem ingressos cum fœnore altorum repetunt, vitamq. deinceps domi secum agere iubent, senectutis habentes leuamen.

uamen. Hæc de maribus præcipuè, nam fœminas aut raró edunt, aut editas, & vix ablactatas elocant, dote non data, ſed contra mores gentium accepta à ſponſoribus, & in cenſum conuerſa. Cæterùm non hoc ſolū generis prole beatos ſe cenſent Solipſi, verùm multò magis alienę ſobolis rapina, quod ad populum parandum, gentemq. multiplicandam illis vnicum, & ſingulare præſidium eſt: hinc ingens vbiq. numerus ciuium otiosè vitam traducentium, coloniæq. ad vltimos Orbis fines exportatæ. Nimirum partubus finitimarum alieni iuris gentium, ita inſidiantur, vt ſerpens ouis perdicum; hos rapiunt iam adoleſcētes, & noua velut incubatione fotos, paulatim ad mores ſuos ita efformant, vt domi genuiſſe videantur. Diceres ab vrſis lambitos niſi formoſos rapuiſſent. Nihil porrò magis curant deſtinati ad munus Emiſſarij, quàm vt delectu rapinam exerceant, nec vllos obſcuro natu deſignent, niſi quos indoles, fortunaue credatur elatura. Hæc rapina diuinum planè ipſis quoddam iuuentum eſt, ad ſer-

uandam, augendamq. Monarchiam, ſtabilitis finitimorum fœderibus, metu liberis. Ita quippe fit vt natis Magnorum potiti, in parentes quoque conſanguineos, & affines Imperium populare exerceant, adeoq. integras cum familijs vrbes, & Prouincias ſenſim obtineant. Nec alia re magis potētiam ſuam iactat Monarcha, quàm habere ſe mancipio ſupra centū mille puerorum, alienigenarum natos, arbitratu ſuo ad omnia factos, horumq. reſpectu famulantem ſibi totius mundi parentelam. Audiui non neminem ex Aſianis dolenter conqueſtum, exhauriri nobiliſſimas familias, trahiq. quotannis non vnam adoleſcentium raptorum myriadem, ducturam in otio, & indolis oppreſſione vitam ærumnoſam; qui alioqui ad omnia ſumma nati, patriæ, orbiq. vniuerſo ſaluti, & ornamēto futuri erant. At is tantùm abfuit, vt profecerit, vt prouincia, quam adminiſtrandam ſuſcepturus erat cedere iuſſus, paulo poſt etiam in Affricam deportatus ſit.

Red-

Redditus Solipſorum.

CAPVT XIX.

MIro ſanè artificio diuiſæ ſunt opes Solipſorum, vt ſi Præſidia Vrbium excipias, quibus certa ex agris ſunt ſtipendia, aut cum miles ad expeditionem ducendus eſt, cæteri nullos habeant certos prouentus, nullos cenſus agrarios vnde victum parent, nullas præterea auri, vel argenti fodinas, vnde talēta cumulent, nullas deniq; ex mercibus, aut opificijs auctiones, vnde lucrum pecuniarū æſtiment: abundant nihilominus magnificis expenſis, erogandoq. pares, & ex ſuperfluis inſanæ paſſim ſplendidiſſimorum ædificiorum ſubſtructioni intenti; Tāta rerum fortuna largitionibus duntaxat, donarijſq. finitimorum Principum, ac populorū cōſtat, certa adeo, liberaliq. contributione, vt incerta ſit accepti copia. Atq. hæc Monarcharum, Satraparumq. ingens eſt gloriatio, habere deuinctas omnium opes, quorum liberos rapuerūt, eoſq. habere nullo ſuo labore, cultu, aut quauis parandi ſollicitudine tam ob-

noxios, quàm ſanguinis tributarios. Nemo enim vnus eſt, qui filijs apud Monarchā, bene habēdi cauſa, viſcera nō profūdat, nedū opes, muneraq. conſtituat auctiora, quàm annui cenſus ferrent. Sic ſanè captata gratia filij aſſurgunt: Et ſi interdum indole caſſi, nec officijs pares, præſtatq. defectum Monarchæ fauor. Par ratio ex Tributarijs, Teſtatores facit parentes, agnatoſq. ſignata penes Monarcham ſuprema voluntate, æqua in viuos, & mortuos poteſtate; is ſuccedit hæres non lege teſtamenti magis, quàm iure fiſci, (quod nobis Europęis eſt ſpoliū) diciturq. Dominus altus. Sed in ſummo iure non immemor beneficij, defunctorum familiam inter ciues accēſet, dato chyrographo, indulgetq. ſolito Solipſorum priuilegio, ſi quando decedant, aditum ad beata Numina, ac interim defunctos Apotheoſi donat. Iam quidquid Ganges, Tagus, cęteriq. auri, & gēmiferi fluuij, monteſq. fundunt, aut quidquid medicamētarij terrarū abdita viſcera creperis ſcrutatorum laboribus produnt, magnam partē Monarchæ cedit. Supra Regū
cen-

cenſum. In eam curam Pręſides Prouinciarũ, ſi in aliam, vnicè incũbunt, nihil vt non ſartum tectum repræſentetur. Totum id in quatuor partes tribuitur, primam vendicat gaza Regia; alteram Pharmacopæum publicum: tertia creandis pecunijs impenditur, quarta finitimis Principibus doni, beneficentiæq. titulo mittitur, magna Solipſorum æſtimatione, ob raritatem munerum, & gratiæ pretium, in amuletis maximè, prorogãdæ ætati, idoneis: vnde cùm vitam eis ſe debere blandiendo agnoſcãt, paulatim, & libertatem dedunt: felices pronunciantes, qui Solipſorũ Monarchæ ſeruiunt, & pluſquam Regina Saba diuitias Salomonis, copiam rerum peregrinarum ſtupẽtes, viciſſim illi talenta auri, argentiq. reddunt. Cæterum quia coercito parentum vigilantia, Principumq. ſeueritate plagio, donariorum ratio labilis eſt. Expediret certa fundorum poſſeſſione cenſum cõſtituere, idq. Brotacano Monarcharũ primo, viſum initio, quod ſapienter præſagijſſet, futuros aliquando Solipſos, ſiue ſuo vitio finitimis exoſos, ſiue

æmulatione meliorum, ad quos fauor respexisset, neglectos contemptosq. Neq. latuit successores prouidum legislatoris consilium, idq. res, & tēpus postea monuere; stimulantibus etiam Principibus viris, quibus Solipsi vel cari, vel suspecti, vel indiscreta, prætextu donariorum exactione graues erant. Verùm isti rustica quadam sui præsidentia, & tumore pectoris, quasi constantia elati, tantùm abest, vt parerent, vt ne vnquam parerent superbè obduruerint; inuisa prudentibus subditis obstinatione, qui communi cum cæteris mortalibus lege victuri, optarent non prægrauari oneribus, quæ Monarchæ, & Satrapæ, bonis aliorum labore paratis iucundè perfruentes, minimè sentiunt.

Bella à Solipsis gesta.

CAPVT XX.

Nihil hic de vetustis, quæ fabulosa ipsi in compitis, & circis iactant, & in Annalibus ad nauseam repetunt; exempli gratia olim in pugna Gigantum vnos Solipsos cœlestibus auxi-

auxilium tulisse, duce Lopio Bumnano, qui idem in condendis rerum naturis, opifici præsto fuerit, formamq. vniuersi in palympsesto delineatam obtulerit: fugatos Gygantes, aurum quod rapuerant sparsisse per campos Cœlorũ, quod deinde noctu relucẽs, magno mortalium beneficio, stellarũ quas conspicimus nomen tulit: ipsos verò post Herculeũ fretum in Oceanum præcipitasse, vno dũtaxat seniore Bulzegugo vexillifero, in infimo orbe sua mole detento. Nam cum ætate, & corpore grauis cæteros fugiẽtes assequi non valeret, tentata fractura, hęsit capite tenus inter medias rimas, reliquo corpore sursum verso: hoc ipsi caput Lunam plenam esse dicunt, adeoq. faciem Lunæ nobis visam, faciem Bulzegugi in terram prospectãtis, & suorum opem frustra implorãtis. Quod autem crebrò dichotomos, & sincipite, occipite tãtùm corniculatus appareat, assiduum retro eluctãctis conatum, si quo modo caput insertum redimat, indicat, ac interim tergo natibusq. à custodibus superis vapulans, fęda non minùs, quàm hor-

rida edit ſpectacula: nam & mingit, & reflat, & ſpirat, & cacat. Hinc illi pluuias, vẽtos, nubes arras, tonitrua, fulmina, grandines oriri perhibent, pluraq. id genus inſignitis muſca Annalibus tradunt, nec antiqua ſolùm, ſed quæ medio tempore, atq. etiam poſt erectam Monarchiam geſſerunt, per Centurias deſcribunt. Quæ omnia ipſis remittentes, ea dumtaxat breuiter, & ordine narrabimus, quæ noſtro tẽpore circiterue, per annos quadraginta quinq. ſuſceperunt, & ferè dubio exitu clauſerunt. Primum ſuperbia excitauit. Nam cùm Auidus Cluuius, ditione, præceſſorum virtute nonnihil prolata, Regnum attollere tentaſſet, nec amplius Sumonacleſtum Sottirobuſi Principem potentiſſimũ cuius beneficio Manimorandiæ prouinciam poſſidebat, agnoſcere vellet: hic hominem in ordinem redacturus, dominatu priuare, & in Marboreiam relegare cõſtituerat, vrgente potiſſimũ Sennarimãdomo Regni Scriba, Auiduſcluuio nequicquam ſuis iuribus ſe tuente, & ſenium morbidum miſeranter interponente, fruſtra omnia fuiſſent,

ſent, niſi Sumonacleſtum in medio conatu mors tuliſſet. Tum reductus miles Solipſis iactandæ gloriæ locum reliquit, quaſi prælio viciſſent, & Sottirobuſi Principem cõgreſſu occidiſſent. Hoc ſucceſſu elatiores, non multò poſt in Regno Toſeneueorum turbas commouerunt, dominaturi, niſi iſti euigilaſſent, aut niſi Solipſi conſiſtente iam ad pugnam acie, à Soricio Duce deſerti fuiſſent. Tum enim Toſeneuei circũuentos male mulctarũt, pluribuſq. cæſis, & paucis precariò ſeruatis, omnes demum commercio in perpetuum interdicto proſcripſerunt. Stetit hoc bellum ſane Monarchæ Viboſnato immani pretio, nunquã hactenus reſarcito, eoq. triſtiori exitu, quod omnis recuperandi iuris ſpes crederetur præciſa. Memorant vno ab hinc ſæculo, Regno quoq. Romullagorum pari ex cauſa e iectos Solipſos, diuq. aduerſis iactatos, ſerò tandem poſtliminio purgatis facinoribus reuocatos, ad gentis mores, & ritus ſe cõformaſſe, ſua religione eiurata: hoc enim illis ſolemne ad fœdera ſancienda, dum mẽtem, vt perhibent, iniura-

tam feruent. Pene eadem tempeſtate, ſuſcepta cōtra Soluinianos expeditio, quod hi leges Solipſorum corrigere tentaſſent; & arſiſſent hoc bello, religionis vt videbatur prętextu; quāplurimæ Prouincię,niſi Vtoxius,qui tum Sottirobuſis imperabat,auctoritatem interieciſſet: hunc reueriti Soluiniani conceſſerunt, perſtrictis tamen ante Solipſis eatenus, vt ſe erraſſe coram Vtoxio faterentur, publiciſq. tabulis, ſaniorem in poſterum geſturos mentem ſponderent. Verùm hæc duo bella ante meum iſtuc aduentū,& medio tempore geſta ſunt. Ad ſeriem redeo. Imperante Sottirobuſis adhuc Sumonacleſto, ingens bellum exortum eſt inter Solipſos, & Cinimonaduſios,rarò inter paganos prætextu religionis, hic tamen ſpecie quadam diuinitatis. Aiebant Cinimonaduſij Deum ſuum eius eſſe poteſtatis,cui mortalium nemo valeret reſiſtere. Negabant pertinaciter Solipſi,exaggerata ſui Monarchæ prærogatiua, vt ne omnibus quidem omniū gentium Dijs, in vnū cōſpirantibus, adeſſe tantùm potentiæ vellēt, quo Solipſos rebellare paratos

coer-

coercere possint. Durauit hoc bellum quinquennio, Somonaclesto Rege, & Soluinianis ad Cinimonadusios, Alapunijs, & ex parte Latinimeracijs, alijsq. collectitijs accedentibus, victoria ad illos inclinauit; & internecione plurimorum sopitū potiùs, quàm extinctū dissidium. Desiderati Solipsorum Duces Atilenauius, Tibasauius, Calambalsineus, & plures alij Sibalasius, Gencaratanus deserta acie fugerunt: Cinimonadusij Osmeliū, & Zeiulauium saucios auexerunt. Iactata à Solipsis victoria, tametsi relictis sarcinis pauci euaserint. Idem bellum aliquot post annos recruduit Soluinianis in aciem prouocantibus, quod Solipsi opinione deteriores, iura gentiū incestarent. Multis prælijs, haud sine Solipsorum depressione gestis, cōuenit tandem vt Busnaturij Sotterobusiorū Principis arbitrio res componeretur, positis ad tempus vtrinq. armis. Et hæc quidem totius gentis maiora sunt bella: Minora quædā diuersis in Prouincijs agitata, nunquam adeo fortunatis Solipsis, quin meliora optarent sæpius profligati. Aliqua hic

referam, vbi prius de rebellione prouinciæ Abſciſſianæ capite ſequenti meminero.

Rebellio Abſciſſianorum.

CAPVT XXI.

POpulos hęc Prouincia nutrit feroces, vno tũ Præſide Sinacarſio recta, homine præcocis iræ, ingenio ruſtico, & qui nec muneris, nec Regni magnitudini par eſset: hinc ſæpius expedire iudicatum, plures immitti iuriſdictione, & territorijs diuiſos, ne vnius numquam idonei imprudentia, ſalus omnium periclitaretur. Sed non eſt viſum Monarchæ, ne Sinacarſium amicum ingenti cenſu fraudaret, tantiq. Regni dominum anguſtioribus limitibus circunſcriberet. Hoc honoris auctu ſibi claudẽs homo iners, neq. interim populis placere ſtudens, efferebat ſe in dies & ſuperbia, & ſæuitia, & quaſi non precariò præeſſet, vexare ſubditos, minimiſq. de cauſis mulctare, detrectãtes in crucem agere. Itum ad Monarcham, quiritatum ſæpius de imminenti rebellione, niſi prouidè cã-

ue-

ueret,contempſit; prouocatum ad finitimos Principes, quibus eminebat Maroſappanus. Hic miſſis deprecatoribus, addidit periculum defectionis niſi Abſciſſianis iuſtè faceret. Ita factũ metu, vt Prouincia in plures tributa, ordinatoq. Magiſtratu, populi quieſcerent. Nec tamen diu feriatũ. Nam Sinacarſius deminutũ ſe ægerrimè ferens, omnem lapidem apud Monarcham mouit, quo rursũ integrato Regno ſolus regnaret, multoſq. nobiles vt id flagitarent, promiſſis induxit. Credulus Monarcha, miſit Buxaldirnũ inquiſitũ, quid è re foret. Hic qui nũquam inter Leporem, & Ceruũ diſcreuit, perſuaſus à Sinacarſio,retulit, niſi Abſciſſianũ Regnum quantocius rurſum coeat in vnũ, perijſſe, multiſq. falſorum ſyngraphis in medium prolatis,creditum dolo, & refixum, quod pacis gratia interceſſerat Sacramẽtũ. Quid enim inconſtantius verbis, vbi mens fluxa? Mittitur Mimpiloſuminus alieno tantùm cerebro ſapiens, confuſiſq. iurib⁹,ſceptra ſuſtulit vnũq. rurſus Regnum initiauit, priùs tamen præſidiis clã milite obſeſſis, ne popu-

lus armis correptis omnia miſceret, vnoMimpiloſumini capite nõ contẽtus. Quieuere interim cõcuſſi, donec paucis poſt diebus agnito ſingrapharum dolo vehemẽtius exarſere. Tum furentium agmine facto, irruere in Prætorium; exturbatoq. Præſide ad finitimos prouocare, & ſi manus ferrent, de Regno paciſci. Impetrarũt, vt cum Monarcha de inſtauranda, caſſo dolo, fide tranſigeretur, regnumq. deintegraretur: quod ſi is renueret, Sacramento ſoluti Abſciſſiani, aut potẽtiori finitimorum ſe dederent, aut ſuũ ipſi Regem vmbone efferrent. Senſit Monarcha pauidus, & certus periculi in pacta deſcendit nunquam ſeruãda facturum ſe ſatis, ſi omnium mens eadem eſſet, aut ſceptrorum diuidundorum, aut populorum non vnius Vicarij Imperio regundorũ. Id ſibi quoq. è re videri: ſtiturum; fuiſſe priſcis decretis, niſi aduerſantium ſyngraphæ obuiaſſent. Cęterum firmata iam pacta antequam vulgarentur, mora ex compoſito iniecta eſt, itũmq. interim ad antiquos dolos, vt Rãtiſantius Satrapa, qui tum Abſciſſianus tyrannicè

mo-

moderabatur, clam iterum omnium ſyngraphas cogeret, non honoratorũ modò, ſed etiam mediaſtinorũ, & ſeruorũ, præſcripta formula, qua omnes conteſtarentur, nolle ſe Regni ſtatum demutatum, nec niſi vnum cui parerent, optare. Addita dolo cautio, de non propalãdo ſecreto, & incuſſa violentia: quippe ex timidioribus magnã partem coactè ſubſcripſere, ijs, quorũ pectora ſaperent, præteritis. Ita factũ vt nomina magno numero miſſa, finitimis fucum facerent donec detecta barbara verſutia pleriſq. iram, & odiũ acuit, eruptura in bellum niſi Dij faxint, vt barbari ex fide ſaltem, & iure gentium ſapere incipiant. Hactenus iura, & arma ſilẽt. Sed iam ad maiora illa diuerſis in Prouincijs ſuſcitata, quemadmodum commemorabamus conuertendus ſtilus. Ea noſtro tempore fere quaterna fuere, Rumorregienſe, & Narimeſium, quæ fere coniuncta, Semlilẽſe, & Tiremanumium.

tus,qui cùm boni, & æqui non capax ciues diuexaret, ſeditione commota clam profugit. Princeps occurrẽdum ratus Rodagariſtum mittit, qui ſorte, an meliori talento rem compoſuit. Lugarriquintinũ verò, quaſi improbè factis commendabilem, Narimeſiorum Vrbi nobiliſſimæ præfecit;ſcilicet generoſis equis, & pullis buphalum. Non diu præfuit, & ruſticitatis, immaniſq. duritiæ notatus, puta repentinus Dubenus, ita omnes offendit, vt correptis ad ſignum armis, hominem deijcerent, ſtipatores, aut iugularent, aut ſe dedentes plagoſos efficerent. Lugarriquintinus in Turrim ſe abdens, prætereuntes magno clamore ſollicitabat,fruſtra;niſi carnifex an apparitor caſu ſe obtuliſſet. Hic celerrimè ad finitimum Principem Renſugieſum accurrit, quo loco res Solipſorum amicorum ſint renũciat, ni ſuccurrat ipſe omnes ad vnum tota vrbe cædendos priùs, quam exigẽdos. Adfuit illico ingenti manu, nec quicquam initio profecit, Narimeſio rum furore gliſcẽte in pernitiem Lugarriquintini, quẽ niſi ſeruorum quo-

rum-

rumdam fides tutata fuiſſet, parato in medio atrio ligno deſtinarant. Vrſit interim ad mœnia Renſugieſus, ſe nō hoſtem, ſed amicum venire, non vt liberet Solipſos, ſed vt ſeditioſos ad pœnam poſcat, optare etiam ſuæ fidei dedendum Lugarriquintinum, plectendum, ſi meritus eſſet. Annuere Narimeſij amico Principi, & apertis Vrbis portis admiſſo, rem ab ouo narrant, hominemq. in admirationē rapiunt. Quis gratiæ deditus Lugarriquintinus verberibus, an metu elanguens. Renſugieſus à Narimeſijs faciens illico ad Monarchā perſcripſit, niſi Lugarriquintinū tolleret, pacē à Narimeſijs non futuram, qui ſi è manu ſua ille abiret, hominis necem denouiſſent. Extimuit Monarcha perculſus, nunquam ratus audere tantùm Narimeſios, ſed eos non ſolùm ſuis viribus nixos, vbi accepit, peiorą metuēs, vt Lugarriquintinus poſito Magiſtratu ea vrbe excederet mandauit,

nus impetentium inhibente, diſceſſit, & ne ægritudine animi conficeretur Rumorregijs Surcabinerij gratiá, qui omnia apud illos poterat conciliatus poſtliminio ad eos redijt. O miſeros terq. quaterq. Rumorregios! Siccine fortuna in hunc caſum vos dedit, vt quod in oculis non poteratis, in viſceribus ferretis? ecquæ hanc apepſiam medicina ſanabit, ne perpetuus, & sõticus veſter ſit morbus? ſaltèm curate diligenter vt ſæpiùs vomatis. Hæc de Rumorregienſi, & Narimeſio. Succeſſit Semtilenſe. Præerat hic Vrbi Siluinæ Soralucus Biſdenius, ſola Viboſnati gratia, is cùm in animum Regis Elcheniæ penetraſſet, à legibus patrijs hominem tranſuerſum egit, ad ſuumque modum per omnia moderãtem habuit. Id indignè ferentes Picuriuri populi, honoribus, & aditu Regis arceſſiti, conſpiratione facta Biſdeniũ in Vrbe obſident, eaq. expugnata in arcem, quo is effugerat euadunt; quęſitum ad necem cùm nõ inueniſſent, pluribus cæſis omnia diripiunt. Is ſe opportunè in ſubterraneum aquęductum abdiderat, vnde paucorum offi-

cio

cio totus vdus, & semimortuus extra-ctus, Luna silente nauigio effugit. Ita relicta Siluina, ad Vibolnatum euocatus causam dixit, qui culpam in se hærere sentiens, quòd toties monitus Bisdenium regēdi ignarum nō amouisset, nocentissimū caput nō solùm absoluit, sed quasi prudentissimè rem, in aquęductu latens, & excernēs, gessisset, Moporanæ castro finitimo pręfecit. Successit Turemanumium lōgè atrocius; sed euentu ridiculo. Nam quia Solipsi suas vbiq. leges, abrogatis gētium ritibus auidè, callidèq. obtrudunt, fortè subornatis viris Magistratui renunciant, velle se in Regia platea copias lustrare, ad expeditionem Dianorum Monarchæ iussu ducendas. Annuit benignè Magistratus; illi verò ducto in forum milite, ex cō-dicto castra metari, & vallum educere. Qua fraude animaduersa Tiremanumienses, illico ad arma conclamāt, factoq. populi ingentis concursu tu-

ribus cæsis, sedata turba; vallumq. solo æquatum. Ex Decurionibus Solipsorum metu non nemo ementatus, alij sexum habitu mētiti fęminis quoque risum fecere. Ex eo die fides parcè habita Solipsis, qui nihilominus mitigatos iam vt videbatur Tiremanumios, noua arte adoriuntur, transiguntq. de Gymnasio armorum vtriq. genti communi, in quo iuuentus ad militiam erudiretur. Nec mora locū deligunt, haud dum assensis primarijs prospectu in Vrbem amœno, vnde etiam dominari, si res posceret, valerent. Id vbi Senatores animaduertissent, concitatum populum, si libertatem amasset in Solipsos armant. Extemplo concursum est, cęsiq. complures, etsi non inulti, sed accenso maioribus copijs prælio, victi tandem Solipsi, & funditus euersum Gymnasiū: multi quò fuga rapuit euadentes, ne in præterfluentem præcipitarent, moderatione Prętoris cautum est. De vita, & ciuitate pactis oblatum est Sacramentum, vt in posterum morigeri essent, si salutem amarent. Vix mensem quieuere, & loco alio, quem non

nemo

nemo Solipſis ſtudens, pretio locarat, domicilium ordiri: quo nondum conſtituto, Decuriones turbis ad ſigna vocatis cœpta diſiecerunt: forte à ſyderato quopiam clamatū, de ritibus Deorum agi; tum verò, & furentes ſacrorum omnium cętus exciti, tanquā pro aris, & focis in Solipſos irruere: qui territi repentè, niſi rebus armiſq. proiectis manus dediſſent hac vice omnes perierāt. Ita toties attriti, Tiremanumijs fere contemptui, & ludo eſſe cæperunt, commiſeratione potiùs, quàm odio digni: hodie inter poſtremos cenſentur, rarò cum ciuibus commercio. Id nuncij cum Viboſnatus accepiſſet, ingēs in Curia ſequuta eſt perturbatio, deiectiq. Satraparum animi, quod Solipſos vinci neſcios, nō adeo potens populus tot cladibus affeciſſet. Percrebruit is rumor nō militum ignauia, ſed ſocordia, & imprudentia Colosbiradori, cuius alibi ampla mentio, Monarchiam prope ſalute perdita vulneratam. Is deinde in

ſuetas ſibi cum fœminis artes cõuerſus, lacrimis, & præcibus infimis, capitis ſentẽtiam redemit, interceſſoribus vſus ijs, qui ex plebe ad Monarchæ ſeruitia erant, olim artocreis recreati. Ita quem dies inſequens nouiſſimo ſupplicio plectendum manebat, non ſolùm vidit abſolutum, ſed etiam Aulæ Regiæ præpoſitum, haud minori animorum, quàm rerum omnium in peius conuerſione, quòd qui pridie hominem laqueis deuouiſsẽt, execrati Monarcham, niſi legibus ſacrum caput, quemadmodum deſignarat, ac iurarat, tradidiſſet: ijdem poſtea à ſexcentis talentis commendarent, Monarchæ verò pluſquam diuinam prudentiam admirati deprædicarent oratione dehiſcentes. Inter hos nõ nemo Ægyptiorum ſemibeſtiã pridem indutus, cùm Monarcham ob bonũ factũ laudare iuſſus, perplexa adulatione verba meditaretur, neſcio quo ſydere afflatus in hæc verba erupit. *Monarchiæ Solipſorum datus occulto fato Viboſnatus, vt lentius occumbentem vrgeat: adeſſe deſignatores funeris, adeſſe portitores, quos efferendis Regnis ipſe extulit,*